لا به ډېر گلونه وشي په کرکر کې

(د مرکزي بغلان د شاعرانو ادبي تذکره)

لومړی ټوک

زیـار ښکونکي:

عـبدالـوهاب مومند

عـبدالمبـین صافی

نـورگل [illegible]

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړنې:

کتاب: لا به ډېر ګلونه وشي په کرکر کې
زیارښکونکي: عبدالوهاب مومند، عبدالمبین صافی او نورګل اندړوال
سمون او اېډېټ: عبدالمبین صافی او عبدالوهاب مومند
کمپوز او ډېزاین: زیار ښکونکي
خپروندی: نور خپرندوی ټولنه
د خپرېدو کال: ۱۳۹۸ لمریز
چاپ وار: لومړی
د چاپ شمېر: ۱۰۰۰ ټوکه
چاپځای: کابل/ افغانستان

د دغه کتاب ټول حقوق له زیار ښکونکو سره خوندي دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

د ادب لارويانو ته چې د

ادب په لاره ګرځي، او د ادب په لاره پايي..!

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

لا به ډېر ګلونه وشي په دا بڼ کې.. ز

نامی از خویش در جهان بگذار..ي

زنده گانی برای مردن نیست..ي

لا به ډېر ګلونه شنه شي په دې بڼ کې..ك

څو خبرې.. م

محمد طاهرقلم دوست 2

بندي امیر جان (امیر جان بنګي).. 5

غایب بورجان 8

جمعه خان توخی 11

ضیا الحق نګهت..14

عبدالخالق داور..17

محمد وسیم مومند..20

ذکر الله ملنګ..23

شکرالله خوشحال صافی 27

عبدالروف وافی 31

احسان الله درویش 34

بریالی مشتاق 37

عبدالکریم جاوید..39

بسم الله شریفی..42

توریالی توخی..45

(c) ketabton.com: The Digital Library

راز محمد راز 48
احمد شاه پاڅون 51
محمد عوض نومیال..54
قاري شېرعلي لکنوال 57
ذبیح الله نوري سلېمانخېل 60
شفیق الله احمدزی 63
عبدالکریم کبیری 66
محمد کریم ادیب 68
سید اسد الله غالب 72
احمد جاوید حکیمی..75
ناصر سروري..78
عبدالمتین شورش..81
نورګل اندړوال 84
عبدالمبین صافی 88
رحمت الله قریشی..91
عبدالقیوم طاهری 93
فضل الرحمن سیرت 96
سمیع الله دولت زی..99
عبدالوهاب مومند 102
عاشق الله جلال زوی 105

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا به ډېر ګلونه وشي په دا بڼ کې

ادبي تذکرې د یوې ژبې ادب تاریخ ته خام مواد په لاس ورکوي، یا په بل عبارت د ادب تاریخ لیکنې ستره تکیه د تذکرو پر معلوماتو ولاړه ده. هسې تذکره په پښتو ادب کې اوږده مخینه لري، تذکره اولیاء او پټې خزانې زموږ د ادب تاریخ سترې برخې خوندي کړې او د څېړنې ګڼ مواد او موارد یې په لاس راکړي دي.

تذکره ذکر کولو یا یادون ته وایي چې عربي مصدر لري او په ادبي اصطلاح کې هغه اثر ته ویل کېږي چې د شاعرانو حال او احوال، ژوند، لوړې ژورې او د اثارو منظومې او منثورې بېلګې په کې معرفي شوې وي.

په تذکره کې موږ د لیکوال یا شاعر له ژوند څخه هر اړخیز معلومات تر لاسه کوو، مثلاً څوک دی، څنګه دی، چېرته زېږېدلی، د چا کره زېږېدلی، څومره زده کړې، څه فعالیتونه او څه کارونه یې کړي، څومره اثار لري، څه وخت مړ شوی، قبر یې چېرته دی؟ سبک او یا د سبک پیروي یې څنګه ده؟

د ادبیاتو څېړونکو د تذکره لیکنې لپاره ځانګړنې ټاکلې دي چې لومړی یې د شاعر بشپړ حال احوال، دویم یې د هغه اثار او پنځونې، درېیم یې د موضوعي او شکلي اړخ څېړنه او څلورم یې هم نثري او شعري بېلګې راوړل دي.

دې ځانګړنې ته په پام سره کله کله زموږ ادب تاریخونه او ادبي تذکرې یو د بل حریم ته ننوځي او لوستونکي ته نا مسلکي معلومات وړاندې کوي. په ادبي تذکره کې د لیکوال یا شاعر هر اړخیز ژوند را اخیستل کېږي، د شخصي ژوند برخې یې را سپړي، غیر ادبي فعالیتونه یې یانې هغه چې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادبیاتو سره تړاو نه لري، را اخیستل کېږي، کورنۍ، قوم، قبیله، عادتونه، ځانګړتیاوې، زده کړې او په ټوله کې یې له ټول ژوند یو انځور وړاندې کوي.

خو ادبي تاریخ بیا تر ډېره سره کار نه لري، یوازې د لیکوال یا شاعرانو له ادبي ژوند، ادبي اثارو، کړو وړه او فعالیتونو سره تړاو لري او حتی ځینې وختونه خو بیخي ارزښتناکو ادبي اثارو او بېلګو ته اهمیت ورکول کېږي.

ادبي تاریخ موږ ته دا معلومات راکوي چې د لیکوال فکر څه ډول دی، د کوم سبک یا مکتب بنسټګر یا استازی او پیرو دی، ادبي پنځونې یې په څه ډول حالاتو او ټولنیزو شرایطو کې رامنځته کړې دي، خو دا چې له چاسره یې اړیکې وې، بیوګرافي، اصل و نسب، کور، پیدایښت او هدیره یې چېرته ده، دا کار ادبي تذکرې ته پرېږدي.

په ادبي تاریخونو کې لکه څرنګه چې د ادبیاتو تعریف کې راغي، هنري ارزښت ته اهمیت ورکول کېږي، څېړنې او مطالعات وړاندې کېږي، خو په ادبي تذکره کې بیا ادبي ارزښت ته پام نه کېږي، هلته شاعر او ناظم دواړه یو ډول راوړل کېږي، د اثارو کمزورۍ او پیاوړې ټکي هم ارزوي.

ادبي تذکره یوازې یوه یادونه ده، له ورکې څخه د یوه ادیب او ادبي توکي ژغورل دي، تذکره لیکوونکی دا نه وایي چې شاعر یا دا لیکوال تر هغه بل ښه یا بد دی، دا آثار څومره ادبي ارزښت لري یا یې نه لري، خو ادب تاریخ وړاندې ارزونه، تحلیل او شننه کوي، یوازې په تشه اخیستنه او یادونه بسنه نه کوي،

په تذکره کې ممکن پر یو دوو بېلګو بسنه وشي، خو ادبي تاریخ کې د هغه ګڼې بېلګې او ادبي پنځونې خوندې کېږي او ټول ادبي ژوند یې په تفصیل سره را نغاړي، خو د ادبیاتو له دایرې له وتلو نورو فعالیتونو او لاسته راوړنو سره یې کار نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بغلان ولايت د مرکزي بغلان ولسوالۍ د شاعرانو تذکره زموږ د تذکرو د لړۍ يوه بله غوره زياتونه ده چې په چاپ سره به يې د يوې لرې پرتې، خوا ادب پاله او سمسورې سيمې د اوسنيو شاعرانو ژوند ليکونه او د اثارو بېلګې خوندي او د ادب د پانګو ښکلا شي.

د يادې تذکرې ځانګړتيا په دې کې ده چې د پښتو او دري ژبې دواړه شاعران په کې يو د بل تر څنګ راغلي او دا په تېر کې زموږ د اديبانو يوه تشه وه چې يو د بل له تجربو يې ګټه نه اخيسته او سره لرې شوي وو.

اوسنۍ ادبي تذکره ممکن د تذکره ليکنې په ځينو عالي معيارونو برابره نه وي، خو بيا هم ځکه د ستايلو وړ ده چې زيارکښانو يې په کمو امکاناتو او د ژبنۍ خواخوږۍ له مخې نه دې غوښتي چې ددې اوسني شاعران د زمانې له ذهنه ووځي او هغه د عبدالباري جهاني خبره شي چې:

د غرونو ګل وم غوړېدلو کې چا ونه ليدم

لکه نسيم په تېرېدلو کې چا ونه ليدم

دا چې تذکرې له مسلکي اړخ او خوندي کولو ور هاخوا د شاعرانو او اديبانو په هڅونه او وېښولو کې هم ستره ونډه لري، نو باوري يم چې ددې ټولګې په خپرېدو سره به هم په تذکره کې راغلي شاعران د خپلو اثارو کيفيت ته لا ډېر پام وکړي او هم به له ادب سره خپلې ژمنتيا پالنې ته دوام ورکړي.

په مينه او ادب

ګل رحمن رحماني

۱۳۹۸، د غويي ۳ مه

بغلان پوهنتون/ پښتو څانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نامی از خویش در جهان بگذار　زنده گانی برای مردن نیست

کتابی که شما در دست مطالعه دارید، چکیده یی افکار شاعران ولایت بغلان خصوصاً تراوش مقفای اذهان شیرازه بندان ولسوالی بغلان مرکزی است.
جای مسرت است که علیرغم نابسامانی های اجتماعی و سیاسی و اقتصادی به همت شایقان شعر و ادب این کتاب اقبال چاپ و نشر یافته است. با وجود کمی ها و کاستی هایش روزنه ی امیدیست برای محصلان و دانش در مورد شعرای گمنام این گوشه ی از سرزمین کشور عزیز ما، شعرای تازه کار و نور پردازی که اوضاع و احوال میهن را از ابعاد مختلف در قالب نظم به رشته ی تحریر در آورده اند.
بدین وسیله نام شان در جریده ی عالم به یادگاری خواهد ماند. در شرایط بحران و جنگ های داخلی این مجموعه چون گلی در شوره زار وطن و احساسات آدم هاست. کلام موزون و متخیل در طول تاریخ ادب هوا خواهان و مشتریان فروانی داشته است و خواهد داشت. با صنعتی شدن جهان و کمپیوترایز شدن دنیا و دغدغه ی زندگانی هر روز نیاز انسان به این گونه متاع ادب بیشتر از پیش احساس میشود.
امید واریم این نمومه ی کوچک راه گشای چاپ آثار بعدی شاعران و نویسندگان و هنرمندان این خطه گردد. و عطش خوانندگان کالای ادب را فروکش کند. به امید قطع جنگ و صلح سراسری در کشور عزیز مان، جا دارد از تمام عزیزانی که با پشت کار و سعی خستگی ناپذیر در گرد آوری اشعار این مجموعه سعی و تلاش بی معاش فرموده اند قدر دانی کنیم.

بعد از وفات تربت ما بر زمین مجوی
در سینه های مردمِ عارف مزارِ ماست

عبدالخالق داور

بغلان مرکزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا به ډېر ګلونه شنه شي په دې بڼ کې

لا به ډېر ګلونه وشي په کرکر کې په نامه چې کومه ادبي ټولګه په پښتو او دري ژبو چاپ ته آماده شوې ده محتوايې د غزل، صوفيانه، حماسي، علمي او په ولسي فورم کې ده، د مرکزي بغلان ولسي شاعرانو د اشعارو نمونې دي، چې هنري فن احساسات او عواطف پکې د هېواد ناخوالې، درد، بې عدالتي په شاعرانه انداز او ادبي فن د مانا دارو الفاظو جوړښت کې له ورایه څرګندېږي.

ددې شعري ټولګې اشعار په پښتو او دري ژبو د ادب مینوالو ته د ځوانو او تاندو شاعرانو او ادب پالو په هڅو هر یو ښاغلی عبدالمبين صافی، عبدالوهاب مومند او نور ګل اندړوال په زيار او همکارۍ چاپ ته تر دې ځایه رارسولي دي. خدای (جل جلاله) دې دوي د اوږد عمر خاوندان کړي، چې همداسې نورې کړني په لاس ولري او تل د لوستونکو ادبي تنده پرې خړوبه کړي. که څه هم په مرکزي بغلان کې ۱۳۸۵ لمريز کال راهیسې د پښتو او دري ژبو شاعرانو شتون ډېر شوی دی، خو تر اوسه د ګوتو په شمار شعري ټولګي یې چاپ شوی دي . د خدای (جل جلاله) په مرسته د ځوانانو ادبي خوځښتونه د دې ښکارندويي کوي چې که نن نه سبا ته د سپرلي په راتګ باندې آرامه او بې ډاره ژوند سره ددې بڼ ګلان راوټوکېږي او ښکلا به یې د طيف مخ ته راوغوړېږي. او د غوټیو ښکلا او خولې له خندا ډکې شي.

تر دې دمه د مرکزي بغلان ځوانان او د شعر مینه وال په ادبي غونډو کې ګډون کوي چې بېلګه يې د بغلان دې پوهنې ادبي بهير، د مرکزي بغلان د کوړچنار ادبي بهير او د مرکزي بغلان دې ځوانانو يووالي شورا ادبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوځښتونه دی، چې اونۍ کې يو ځل دا غونډه جوړېږي او ځوان او تاند ويناوال خپلې ليکنې اوروي .

ځوان ليکوالانو او شاعرانو نه مې هيله داده چې د يووالي په مټ او د قلم په ځواک خپلو هڅو ته دوام ورکړي، خپل په هنري فن او ادبي ژبه او سبک د خپل ژبې غنامندي لپاره د کتاب په چاپولو خپلې وروسته پاتې ټولنې ته د چوپړ جوګه شي او خپل ګران او ارزښتناک وخت دې د کتاب په لوستلو او ليکلو سره بوخت وساتي(نورو وليکل موږ ولوستل، موږ يې ليکو چې نور يې ولولي).

په درنښت او مينه

جمعه خان توخی

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو خبرې

ادب د علومو سمندر کې یوه لویه څپه ده، چې خوند او ځواک یې د انسان ضمیر سره تړاو لري. ادب داسې ښکارنده حقیقت ده، چې تل یې ویښ ضمیرونه په حرکت راوستي او ویده ضمیرونو یې په کلکه لړزولي دي. د علومو په سمندر کې هر چا خپل وس کړي دي، څو ډېر ولوبېږي او ډېر څه لاسته راوړي، ځکه چې ګاڼه او خوند یې په کې موندلي. د تاریخ پاڼې ځکه رنګینې شوي او په خوند خوند لوستل کېږي چې تېرې پیښې او کیسې زمونږ تر غوږونو رارسوي او ډېر نا ویلې کرښې د کتاب په مخ راباسي. دا چې لیک په کاغذ شو، شتون یې حتمي؛ خو زوال یې خورا ستونزمن ده په همدې موخه زمونږ ټاټوبي (مرکزي بغلان) کې شاید په پېړیو وړاندې شاعران او ادیبان تېر شوي وي؛ خو اوس مهال یې نوم او یا کومه نښه نه ترسترګو کېږي، همدارنګه اشعار او آثار یې هم د هغوی پشان د هېر رومان ته سپارل شوي دي، غواړو دغه لړۍ پای ومومي او زمونږ د دورې ادیبان د هېر یاد ته ونه لېږدول شي. دا چې زمونږ بڼ کې ډېر شاعران او ورته نورې رنګینې غوټۍ بلا هیله بخښونکي دي؛ نو وموغوښتل کرکر د بڼ ګلان په ادبي تذکره کې راونغاړو چې یاد یې تل سمسور پاتې شي. مرکزي بغلان کې لا تر اوسه کومه ادبي تذکره نده لیکل شوې او نه په دې اړه کوم کار شوی، (لا به ډېر ګلونه وشي په کرکر کې) لومړنۍ ادبي تذکره ده چې چاپ ته سپارل کیږي، یادې تذکرې په پنځونو کې یو نوښت دا دی چې بغلان مېشتو شاعرانو ژوند لړۍ او اشعار د هغوی پخپلو مورنۍ ژبو وړاندې شوې، چې ادب ته د ژمنتیا او یووالي ته مو د وفا ښکارندوي کوي، دغه نسخه کې د ورکو شخصیتونو پېژندلو سره سره هڅه مو کړې هغه شاعران چې مرکزي بغلان کې یې ادب ته خدمت کړی خو یادې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سيمې کې ژوند نکوي هم راونغاړو، همدارنګه داسې څېړې چې ګمان نکېده لا تر دې دمه دې شاعر وي او يا يې په اړه لا تر اوسه چا يوه کرښه نده ليکلې په اړه يې څېړنه شوې او نا ويل شوې يې دلته ليکل شوي دي. د تذکرې مالوماتو په راټولونه کې تر ډېره هڅه شوې چې جامع او په علمي بڼه مالومات راټول شي، څو د يوې علمې سرچينې توګه ترې ګټه واخيستل شي لکه څرنګه چې د کره مالوماتو راټولونه ستونزمنه کړنه ده؛ خو په الهی نصرت سره بريالي شو، ياد آرمان ته ځان ورسوو. دا چې انسان خطا کار دی نو يادې نسخې کې به موږ هم ډېرې تېروتنې کړې وي د لومړنۍ تذکرې او د لومړني اثر په توګه د زيارکښو بخښنه ومنئ او د لا سمون په پار مو مرستو او نيکو پېرزوينو ته سترګې په لار يو. لکه څنګه چې دا د تذکرې لومړنی ټوک ده ګڼ شمېر نور درانه شاعران به پاتې وي، لومړي کې زموږ بخښنه ومنئ او ورپسې که خدای غوښتې وي په دويم ټوک کې به مو حتماً راونغاړو. د يادولو وړ ده چې ټولو ورونو، ښوونکو، ادب پالو او مخلصينو څخه لکه: د بغلان د ځوانانو يوالي ټولنه، د انګلستان هيواد کامبرج پوهنتون غړي افغان محصل ډاکټر وحيد وطنيار، جمعه خان توخي، احسان الله درويش، عبدالخالق داور، محمد اشرف وطنيار، ګل الرحمان رحماني، نجيب الله پاځون، محمد کريم اديب، ناصر سروری او ګڼ شمېر نورو ښاغلو څخه يوه نړۍ مننه چې د کرکر ګلونو په غوړولو، ځلولو او لا سمونه کې يې مونږ سره شپه او ورځ نه ستړې کېدونکي مالي او ځاني هلې ځلې وکړې او خپل ارزښتناک وخت يې مونږ ته راکړ. الله (جل جلاله) دې د هغوي او ټولو مسلمانانو د نيکۍ پله د مېزان په تله کې درنه لري.

په خورا ادب

عبدالمبين صافی

مرکزی بغلان

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد طاهرقلم دوست

محمد طاهر قلم دوست فرزند مرحوم محمد موسی نوه مرحوم بابا خان میباشد. وی در سال۱۳۲۱هـ.ش در ولسوالی قره باغ ولایت کابل در یک خانواده دیندار و روشنفکر چشم به جهان گشود.
موصوف با چالش های که فراه راه زنده گی وی قرار داشت، موفق به تعلیمات ثانوی و تحصیلات عالی نگردید. صرفاً توانست از سال ۱۳۳۴ هـ.ش الی ۱۳۴۰هـ.ش دوره ابتدائیه خویش را اتمام نماید.
قلم دوست نخستین شعر خود را در سال۱۳۹۳هـ.ش سراید، وی نابسامانی ها و بی عدالتی ها در سطح کشور را مسبب آغاز شاعری خویش میخواند، قلم دوست به دو زبان (پشتو و دری) شعر می سراید.
به تمامی شاعران جوان و شاعران کلاسیک علاقه دارد. قلم دوست در فعالیت فرهنگی و انجمن های ادبی در سطح بغلان مرکزی سهم فعال داشته و از اسمای زرین در این عرصه یاد میشود.
دو مجموعه شعری آماده به چاپ داشته که عنقریب بدسترس فرهنگ دوستان قرار خواهد گرفت. امنیت و آرامی در سطح کشور و کوشائی جوانان در بازسازی و عمران وطن از بزرگترین آرزو هایش یاد میکند.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

ما پــــرېږده د قلم سره تنـــها يوه شــــېبه
چه وليکم غـــمونه د دنـــيا يـــــوه شېبه

دنيا کې خوښـــي نشته ټـــول غمونه راورېږي
په غم کې به ځوک څه کـــوي خندا يوه شېبه

آدم(ع)په يو خطا باندې ســـل کـــاله ژړا وکړه
تا ونه کړه په زر گـــــــناه ژړا يــــوه شېبه

غيبـت زمونږ د لوبې مجـــلس ښـه وسيله ده
تېرېږي نه پر مونـــږه بې گنـــاه يوه شېبه

الله په امـــرو نهې بانـــدې ځومره برابر يې
دا خپل وجدان قاضي کړه په رښتيا يوه شېبه

که وېره د محشر ولرې گـــوره قلـــمدوسته
بيا هېڅـــکله نه گـــرځې بې پـــروا يوه شېبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

عالم همـــــه به ماتـم ما گـــــریه میکند
بر حـال ما طـــیور هــــــوا گریه میکند
بر یاد هـر شـــهید وطـــن تا به روز حشر
تا جــاودانه ارض و سمــــا گریه میکند
بر نعــش آن جوان که دامــاد می شده
مادر به هردو دســـت دعـا گریه میکند
معصـوم کودکی که بجز یک پدر نداشت
وحشـــت زده بــپای آبا گـــــریه میکند
آند دختریکه بخـــت سیـــاه بود نا امید
در سوگ نامــــزد به خفا گـــریه میکند
با هموطنان اســـت قلمـدوست غمشریک
زیرا کـــه به هـــمراه شمـــا گریه میکند

(c) ketabton.com: The Digital Library

بـندي امـير جان (امـير جان بـنگي)

بندي امير جان چې وروسته يې په امير جان بنگي سره شهرت ومونده د سيد احمد جان زوی او د قاضي قاسم لمسی دی، په ۱۳۲۴ لمريز کال د تگاب ولسوالۍ د نوروزخېلو کلي کې فانۍ نړۍ ته سترگې غړولي دي.

نوموړي هيڅ رنگه تعليم او تحصيل په ښونځي او يا هم پوهنتون کې ندي ترسره کړي، خو وايي څه نا څه ديني زده کړې يې د کلي په جومات کې ترسره کړي، بندي امير جان يو صوفي شاعر دی، د هېواد سپيڅلي جهاد موده کې د هـــېواد آزادي لپاره بندي شو، چې بندخونې کې په بندي امير جان يادېده، د وخت په تېرېدو سره يې نوم په بنگي اميرجان يا اميرجان بنگي سره شهرت پيدا کړ.

بندي وايي په ۱۳۵۹ لمريز کال د جهاد په موده کې يې يو ورځ کېسټ څخه د سردار شهداء امير حمزه (رض) کېسه اورېدله ترې متاثره شو او ناڅاپه يې حالت بدل شو او شاعري ته يې مخه کړه، غوښتل يې خپل د جهاد دوره د شعر په ژبه ووايي.

بنگي امير جان په اړه د حيرانتيا خبره دا ده چې نوموړی ليک او لوست نشي کولی خو په وينا يې خپل څه د پاسه زر ټوټې اشعار يې په ټوله توگه له ياده زده او هر وخت حاضر دی چې اورېدونکو ته يې واوروئ.

نوموړی په صوفيانه، عارفانه، انقلابي او وطن پاله بڼه اشعار وايي او همدارنگه رحمان بابا، عبدالباري جهاني او حافظ شېرازي يې د خوښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعران دي. بندي یا بنګي ځینې ځینې وخت په ادبي مجلسونو کې هم ونډه اخلي او هېڅ ډول تکنالوژي سره آشنایي نلري او تر دا مهاله کوم چاپي اثر یې د ادب مینوالو په لاس کې نشته.

اناث طبقې ته اسلامي زده کړه، اسلامي حقوقو ورکړه او پلې کول، او اسلامي حجاب همدارنګه ګران هېواد کې سوله، آزادي او د جګړې پای یې ستره هیله ده.

کلام

چې په غـم بانـــدې پیـــدا په غم پناه ده

زه پوښتنــــه کوم خلـــګو څـه بـــــــلا ده

چې نه چا ځان سره یـــوړ نه به یې یوسي

د هر چا نه پـاتې شــــوې دا دنـــیا ده

مـحمـد علیـــه ســــلام له دنـــیا لاړو

وایـــه چاته وفـــا کـــړې دا دنـــیا ده

بیـــا څلور واړه یـــــاران لـــه دنیـا لاړو

امیر جان وایي خپل ژوند ته مې سودا ده

په هــر څه چې ستا رضــــا وي ذولجلاله

امیـر جان وایي رضـــا مې ستــا رضا ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

خدايه څنګه زنـده ګي شوه زمونږ وطن کې

د مرګي حکمراني شوه زمـــــونږ وطن کې

خپل صورت راته پردی پـــــردی ښکارېږي

خپل په کور مسافري شوه زمـــونږ وطن کې

يتيـــمان په کوڅـــو ژاړي اميـــــر جانه

هم قحطي هم قـــيمتي شوه زمونږ وطن کې

زورورو ډېر کـــــــمزورې نـــوش جان کړل

خدايه اوس آدم خــوري شوه زمونږ وطن کې

ورور دې ورور ده لاســـــه مړ شو امير جانه

کور په کور هم دشمني شـوه زمونږ وطن کې

ورور يې مـــړ کــړ مـــــال يــې راوړ غنيمت

خدايه چور او راجوري شــوه زمونږ وطن کې

يو پر بل لـــــشکر کشي شـــــوه اميرجانه

تنظيمو بې اتـــــــفاقي شوه زمونږ وطن کې

د وطــــــن تـــور څنـــې ژاړي بنــدي جانه

څومره ګرانه زنده ګي شوه زمونږ وطـــن کې

چې قـــدم په قــــدم ځـــــئ پکې مرګونه

خدايه څنګه مسلماني شوه زمـــونږ وطن کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـايـب بورجـان

غايب بورجان د حاجی ملا تور زوی او د بورجان لمسی دی، چې په ۱۳۲۹ لمریز کال د مرکزي بغلان په نوروزک کلي په یوه دینداره کورنۍ کې زیږېدلی.

بورجان د مهاجرت په ژوند کې تر یوولسم ټولګي پورې زده کړې وکړې، خو د ژوند سختو ستونزو نورو ګڼو هېوادوالو په شان ورته د زده کړو د دوام او بشپړتیا اجازه ورنکړه، نوموړي په کال ۱۳٦۷ لمریزکې شاعري ته مخه کړه، او په وینایې د ژوند ناخوالو او د زړه درد یې د شاعرۍ د پیل لامل و.

شاعر غایب بورجان اوس هم د لاس تڼاکو څخه ځان او کورنۍ ته حلال رزق ګټي؛ خو احساس او عاطفه یی لا هم انقلابي او شاعرانه پاتې او پایي.

پښتو لرغوني ادب کې یې عبدالرحمان بابا او عبدالحمید مومند د خوښې شاعران دي. غایب بورجان د غزل په فورم کې اشعار لیکي. نوموړی لا تر اوسه چاپ کړي آثار نلري؛ خو د اشعارو ټولګه یې چاپ ته تیاره ده چې ډېر ژر به د درنو لوستونکو تر سترګو راووځي. د ادب او شاعرۍ په لوړه کچه پراختیا او په افغاني ټولنه کې شاعرانو ته د قدر په سترګه کتل یې تر ټولو ستر ارمان بولي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

نه به ځمکه نه آسمـــان وي نه بـــه زه یـــم نه به ته یې
د ژوند څو ورځې دوران وي نه بــــه زه یم نه به ته یې
نه خو پاتې انبیا شـــول هر څـــه خـــاورو لاندې شوي
تش لاســـــونه ترې روان وي نـــه به زه یم نه به ته یې
ربه ستــــا دا نعمتونه مونږ ناشکـــره بنـــده ګان یو
تاته ښکته مو چشمان وي نه به زه یـــــم نـــه به ته یې
په امېد ددې دنیـــا مونـــــږ په اوږده ســــفر روان یو
مـــرګ ناڅاپه به عیـــان وي نه به زه یـــم نه به ته یې
مونږ په غم کې د دنیا یو آخــــرت مــــو دی هېر کړی
سود مو کم دی ډېر مو زیان وي نه به زه یم نه به ته یې
شپې او ورځې چې تېرېږي مونږ لنــډېږو د مرګ خوا ته
اوس خوښې دی بیا خفګان وي نه بـــه زه یم نه به ته یې
نه خلاصېږو له اجلـــه که مــــو ډېـــر مال او دولت وي
وار په وار ســــره روان یـــــو نه به زه یـــم نه به ته یې
تور لحد د وحشت ځای دی سر دې ښکته کړه ګریوان ته
بیا دې تیر ساعت ارمـــــان وي نه به زه یم نه به ته یې
نه مو پښې د عبــــادت دي نه لاســـــونه د سخـــا دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هـر څه کې مـــو تاوان وي نه به زه يـــم نه به ته يې
ســوال ځـــواب د ميـــزان تله د سقر نه پـــنا غواړو
نېکي نشتـــــه ټول عصيـــان وي نه به زه يم نه به ته يې
اميـــد وار يی د رحمـــــت يو شفيع ته شې يا رسـوله
دا غـــايب په وېر د ځـــان وي نه به زه يم نه به ته يې

انتظار ايستلی

ګرانه و تاته مې په شپو شپـــو انتـــظار ايستـــلی
پخپله مـا د زړه په مينـــځ د مينې تار ايـــستلی
خوښـــه د چا ده چې د ښکلـــو صفـــتونه وکړي
ماخـــو په ټولو ښـــايستونو کې خپـــل يار ايستلی
اوس به د لمر وړانګې زما بدن زخمـــي زخمي کړي
ظالم رقيب راته د ســيوري ها چـــــنار ايستلی
جانان د لرې اشاره کـــړه لاس په لاس به ګـــــرځو
چې ور نږدې شوم له لستوڼي څخه يې مـار ايسـتلی
د بی وفا وو زړه په هېڅا باندې نـه يخـــــــېږي
بيايې د چـا د زړه ويشتــــلو ته يې وار ايستــــلی
کله وفا کله جفـــــا په دې زه ښـــه پـــوهېږم
خپل سر دې وخوري چې چا مينه کې دا کار ايستلی
په بدې ورځـــې مې ته ښـــه وپېژندلې آشنـــا
تا خو په ښه ورځې کـــې نوم د افتـــخار ايستلی
بـابـا به ولـــې پخپل کـــړي نيـــکي و نه ژاړې
په آخر عمـــر کې له کـــوره له اختيـــار ايستلی
په ناداری خو ښايسته غايـــب بـــدرنګه ښکاري
نن دنيا دار احمـــق سړی هر چا هـــوښيار ايستلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

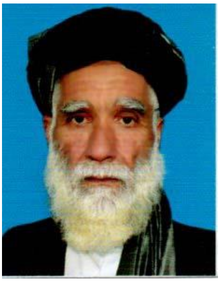

جمعه خان توخی

جمعه خان توخی د بازګل زوی او د محمد نور لمسی دی، چې په ۱۳۳۴ لمریز کال د توارښیو کلي په یوه روڼ آندې کورنۍ کې دنیا ته سترګې غړولي دي.

په ۱۳۵۳ لمریز کال کې د مرکزي بغلان عالی لیسې څخه فارغ او د کانکور آزموینې له لارې د بلخ عالي دارالمعلمین کې شامل شو او په ۱۳۵۹ لمریز کال کې له یاد ښونیز مرکز څخه د ښوونکي په توګه په لوړه درجه فارغ شوی دی.

توخي د ثور کرغېړنې کودتا د رامنځته کېدو له امله و نه توانېد چې لوړې زده کړې ترسره کړي.

استاد توخی د ۱۳۸۵ لمریز کال څخه راهیسې کله چې نوموړی په ښونځي کې د ښوونکي په توګه د هېواد بچیانو ته روزنه ورکوله د شعر عاطفه پرې غالبه شوه او شعر لیکلو ته یې مخه کړي، توخی وایي چې شعر لیکي؛ خو لا هم پدې نه پوهېږي چې په لیکلو بیتونو کې یې په کومه کچه عاطفه او احساسات شتون لرئ.

د توخي په اوسنیو شاعرانو کې د عبدالباري جهاني او پیر محمد کاروان شعرونه او په کلاسیکو شاعرانو کې د رحمان بابا او خوشحال خان بابا آثار لولي او خوښوي یې .

استاد د بغلان ولایت په کچه ګڼو فرهنګي او ادبي خوځښتونو کې فعاله ونډه اخیستې او د مرکزي بغلان د نوموتو ادب پالو په سر کې راځی چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تل یې ځوان شاعران هڅولي او په هر ډول شرایطو کې یې د ادب په بډاینه او غنا کې نه سترې کېدونکي هلې ځلې کړي او لا هم د ځوان شاعرانو لاسنیوي کوي، توخی ناچاپه آثار لري، خو د اقتصادي ستونزو له امله یې هېڅ ډول آثار تر دې دمه نه دي چاپ شوي .

توخی په خپل هېواد کې د استقلالیت او په ټولنه کې د نېکمرغه ژوند، هوساینې، خپلې ژبې او ټولنې ته د ادب په چاپېریال کې خدمت کول خپل ستر او یوازینی آرمان بولي.

کلام

اوښکه اوښــکه لکه پرخه اورېـــدم زه

د ګلانو په ســـرو شونـډو لوبېـدم زه

د بیلتون غــمو به سوی وي که نـه وي

د وصال له غـېـــږې لرې سوزېـــدم زه

دا مې څرنګه بې خونده زنده ګــي شوه

یار له څنګه پټــې ستـــرګې تېرېـدم زه

زړه سوری سوری مې چاته ښودای نشم

د کباب غوندې سکروټو کړېـــــــدم زه

په اخلاص دې آشنا مینه ښکاره نـــــکړه

په مینه یې توخي خوشې غولېـــــدم زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ډېره موده وشـــوه رڼا ورکــه ده له کـــلي

تيـارو کې ژونــد کړو سبـــا ورکه ده له کلي

ژونـدون ګــران شو ډېر کــلونه راتـه غم جوړ

توبـه لــه بــې حياوو حيـــا ورکه ده له کـــلي

د آرمـــان دردو مې زړه تــه غــاړه کېـــښوه

لکه چـــې بيا تــرې دوا ورکــه ده لـــــه کلي

هر ستـــوري چې ګورمـــه رڼـايې پيکــه شوې

په شنـــه آسمان کې ښـــکلا ورکه ده لــه کلي

د زور واکـــی حـــــکم فـــرمان پکــې چلېږي

محــراب منـــــبر نه رښتـيا ورکـه ده له کلي

چېــرته چـــې زه لاړم هلتـــه وېرغــم ژړا ګانې

افسوس زمونږ هېواد کې خندا ورکه ده له کلي

غمخور د توخي نشـــته اوس يواځې پاتې شوی

اوس ستا حق کې مــــور دعا ورکه ده له کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

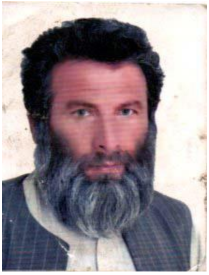

ضیـا الـحق نـگهت

استاد ضیاالحق نگهت فرزند عبدالحبیب نوه عبدالخالق بوده، در سال ۱۳۳۹هـ.ش در شهر بغلان صنعتی ولایت بغلان در یک خانوادۀ مجاهد از عدم پا به هستی نهاد.

وی در سال ۱۳۵۴هـ. ش به سرایش شعر رو آورد، بعد از نابسامانی ها در سطح کشور به جهاد مسلحانه پرداخت و بعد از پیروزی مجاهدین دوباره به ادامۀ تعلیم اش برگشت، که در سال ۱۳۷٦ه. ش از لیسۀ بغلان صنعتی موفقانه فارغ گردید.

با سپری نمودن آزمون کانکور به یکی از پوهنځی های پوهنتون ولایت بلخ راه یافت، ولی موفق به خواندن آن نشد، فرجام با کسب شغل معلمی در رشته ادبیات وارد تربیه معلم ولایت بغلان گردید. که با استعداد خدا داد اش در راستا سرایش شعر بزودی مورد توجه همه گان قرار گرفت.

استاد نگهت در انجمن های ادبی بسطح بغلان مرکزی و ولایت بغلان اشتراک ورزیده، نامبرده در قالب های غزل، اشعار حماسی و عارفانه می سراید.

صلح و آرامی، نهادینه شدن تعلیم و تربیه در جامعۀ افغانی آرزوی بزرگ استاد نگهت میباشد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

ای صلح محترم به ملکـــم سفـــــر بکن
دیگـــــر ز حـــادثات مرا بــــیخطر بکن
مـن درخت نامراد نه چیدم ز میــــوه اش
ای باغ نو نــــهال به ما هم ثـــــمر بکن
من طفــلکم مـــدار ز مـــادر مرا جدا
و این ناز در دل اســـت مرا با پـــدر بکن
آرمان خواهــرم که باشـــــد ز علم و فن
بـــر قسمت باورم به او مـــــیسر بکن
ای مایـــه نشاط به هر نســــل این زمان
از سایه های خویش به مـا یک قـــدر بکن
هرجا کــه پای تست همانجـاست زندگی
در ملک ما بیـــا کمی زیــــب و فر بکن
در گـــوش ناکسان چی خوانی سرود صلح
نگـــهت ز فهم خویش بر آن یک اثـــر بکن

(c) ketabton.com: The Digital Library

برهان

چه سانــم میکنید تعبیر اگــر عاشق نمی خوانید
به پایم چیست این زنجیر اگر عـاشق نمی خوانید
ز عمر رفته ام دیگـــــر چه آرم بهــــرتان برهان
زنید مشتی بر این ره گیر اگر عاشق نمــی خوانید
اگر نوفل شمــا یانید برای قیـــس و لیـــــلا دور
مسازید بی حدم تحـــقیر اگر عاشق نمی خوانید
ز بیت بی سخن گفتـــــم به هرکه حسب احوالم
ز حالم پس کنید تحریـــر اگر عاشق نمی خوانید
آر گویم غم کوهیســـت بر روی دل چو هندوکش
مگــو البـــرز یا پامیر اگر عاشـــق نمی خوانید
دریـن دنیـــــا مثـــال مـن نـــباشد عاشق کهنه
مخند بر عاشـــق کم پیــر اگر عاشق نمی خوانید
مشـــکار یـک محــبت را بستـــــند بر کمند غم
ز نگـــهت مشـــو روگیر اگر عاشـق نمی خوانید

(c) ketabton.com: The Digital Library

عـبدالـخالـق داور

عبدالخالق داور فرزند مرحوم الحاج محمد راضی و نوه عبدالعزیز میباشد. وی در سال ۱۳۴۰ هـ. ش در یک خانواده روشنفکر مقیم بغلان مرکزی دیده به جهان گشود. داور بعد از اتمام دوره مکتب در سال ۱۳۵۹هـ.ش مدرک بکلوریا خویش را بدست آورد. عبدالخالق داور در جریان روزهای سیاه و جنگ های خانه مان سوز موفق به ادامه تحصیلات عالی نگردید. و بعد از وقفه طولانی شامل موسسهٔ تحصیلات عالی شده سند لیسانس خویش را بدست آورد.

موصوف از ایام نوجوانی به شعر و شاعری علاقه مند بود و ضمن مطالعه دواوین شعرای بزرگ ادب گاه ناگاه خود نیز شعر میسراید که هنوز هم به عهدی که بسته پایده.

داور مشتاق شعرای بزرگ کلاسیک همچو رودکی، فردوسی، سنائی، عطار، مولانا، حافظ، صائب و سعدی بوده و همچنان دوستدار شاعران متجد و معاصر نو پرداز عرصه ادب فارسی چون سهراب سپهری، نادر نادرپور، شاملو، ایرج میرزا و دیگران میباشد.

عبدالخالق داور سرآهنگ شاعران صاحب صلابت در سطح بغلان مرکزی بوده و همواره کوشیده است تا دستگیر نسل جوان این سرزمین در عرصه علم و ادب باشد. داور در انجمن های ادبی در سطح زادگاه خویش سهم بارز و فعال داشته و همچنان در انجمن ها و همایش های ادبی به خارج ولایت نیز سفر های در کارنامه دارد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وی اشعار متفرق سروده تا به حال کدام اثر به اقبال چاپ یافته ندارد. صلح برای کافه بشریت و آسودگی ملل اسلام از بزرگترین آرزوهایش در زندگی میباشد.

بخت بسته

بخت مجموع وطن والله و باالله بــسته است

بخت فال انداز و مولانا و مـــــلا بسته است

بخت بازان خود سیه بختانِ بخـــتِ خود بَود

بخت خود را ناگشوده بخت مـا را بسته است

ریزه گل در نامزدیِ شـاککو جـــان گفته بود
طالع خاتــون و اقبـــالِ زلـــیخا بسته است

یاد مــی آیــد مـــا زان بخـــت بازانِ قدیم

گفته بود بر والدم بختِ شمـــا ها بسته است

طفل همسایه به جای خویش مـــیشاشید شب

گفت آخوندِ محل کودک سراپا بـــــسته است

میــــدهــم تعویض زیر نافش آویــــزان کنید

تاببینید شب، که او را تا کجا ها بســته است

طفل قصه شب دو چندان شاش بر بسته نمود

صبح مادر دیــد بر تعویض دریا بستــه است

کوکـــب مــا و تو را داور ز حکـــمت کردگار

از حضـــیضِ خاک تا اوج ثـــریا بسته است

(c) ketabton.com: The Digital Library

بی واسطه

بی واسطـــه مدیــــــر به دفـــتر نمیشوی
زیبـــا نبـــاشی هیـــــچ ســـکرتر نمیشوی
بی روز و زر به فـــکر کتـــابت مبـــاش چو
مفلـــس خوشـــال باشـــی مـــقرر نمیشوی
نشناســــــی گـــر وکیل و وزیـــــر و ریس را
چپراستــــــی هــم به مــدرک ماستر نمیشوی
گر واسطــــــه چــو ماگــل و شاگـــل نباشدت
مستخـــــدم ادارۀ کشـــــــــور نمـــــشوی
رشوت نخوردی دست ز چوکـی شوی دوست
تقسیم اگـــــر نکـــــردی کـــــلانتر نیمشوی
بی چاپلوسی هــــم به مـــــقامی نمـــــی رسی
بی چــرخه گیری نـــوکر و چـــــاکر نیمشوی
قانون و عــــــدل پیشه کنی دوپـــــــه میشوی
جـــــایداد دار و مالــــــک مـــــوتر نمیشوی
مفــت است شعـــارِ کار سپـــــردن به اهل کار
جانـــــــــم از ایـــن دروغ و دَرَم کــر نمیشوی
داری اگـــــر صـــــــفات و کمـــــالات فوق را
بـــــدبخت مثـــل خالـــــــــقِ داور نمیشوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد وسیم مومند

محمد وسیم مومند د عبدالحکیم مومند زوی او میرزا سید کریم خان مومند لمسی دی، په ۱۳۴۵ لمریز کال د مرکزي بغلان دولسم سړک کې زیږېدلی دی.
مومند په ۱۳۵۰ لمریز کال په بغلان صنعتي لیسې کې لومړنۍ زده کړې پیل او د ۱۳۶۱ لمریز کال کې ترې فارغ شو او د ټولنیزو علومو په څانګه کې یې د ازبکستان هېواد مرکز تاشکند کې خپلې لوړې زده کړې بشپړې کړې.
د نن څخه شل کاله پخوا یې د هجرت په موده کې شاعرۍ ته مخه کړې چې اوس مهال د کلاسیک غزل په فورم اشعار لیکي.
په اوسني شاعرانو کې یې پیر محمد کاروان او پخواني شاعرانو کې یې حمید ماشوخېل او حمزه شینواری د خوښې وړ شاعران دي او په تصوفي شاعرانو کې د رحمان بابا کلک مینوال دی.
محمد وسیم مومند خپل ټاټوبي کې د ادب پالو سرلارویانو کې راځي او تل یې هڅه کړې تر څو خپل ځوان شاعران او ځوان نسل شاعري ته وهڅوي.
تر دا مهاله کوم چاپي اثر نلري او یوه شعري ټولګه یې د (واورینه) په نوم یې چاپ ته تیاره ده.
په ګران هېواد افغانستان کې تلپاتې سوله یې ستره هیله او آرمان ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

زمـا د ژونـــــد دې ښکلا ګانو ډېوې
ته لـږ زمـــا د زړه په کور کې تم شه
زمــــا د زړه نــه بــــــهر مه وزه ته
راته هم ننـګو هم په پیغور کې تم شه
ته هم ریدي نه هـــم سنځل شه راته
ته هم زما د سترګـــــو تور کې تم شه
د منې ګل زمــــونږ د پیــغلو ښایست
درسره راوړه پـــــدې لور کـــې تم شه
ګل د نارنــــــج د ښـــاپېرو په څــــنو
ته دې اتڼ په شـــرو شور کې تم شـه
زما د پېـــــغلې غرڅنۍ په تـــــــرپا
ته د فـــطرت به دغه زور کې تم شـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

یاغي خـــویونـه دې په باز د تخـــیل رانیسم
تابه کړم رامـــه په دانـــه د عاشـــقۍ جانانه
ته شه او زه شـم سره دواړه د سپین غر په لورې
طبابت وکـړو د بیـــمارې غرځنـــــۍ جانانه
تا به کړم مېره د خوبـــانو که هېواد ته راشې
په دواړو لاسـو به ســـلام کړې جنکۍ جانانه
ستا د وجود خوله ده پـرخه، پرخـه، پرخه په ګل
هم دې عطرونه هم دې راز د زنـده ګۍ جانانه
خلک به عمر تـــېروي د بادشاهـــي په محل
دواړه خوشحال یـــو په ژوندون د غریبۍ جانانه
چې تربګني کې د ســـپوږمۍ نه پاتې نشي ګلې
درته به جوړه کړم د ستـــــورو غاړه کۍ جانانه
مینه په سوله کې، ژوند سوله کې، جانان سوله کې
وسیم ته، ته یې هم درخـو هـــم شیرینۍ جانانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذکر الله ملنگ

ذکر الله ملنگ د مرحوم الحاج عبدالاحد زوی په ۱۳۵۰ لمریز کال کې د بغلان ولایت پلخمري ولسوالۍ د ساقي ملایانو کلي کې نړۍ ته سترگې غړولي دي، نوموړی په قوم عرب، په قبیله انصار دی او یوې دینداره او عالمې کورنۍ سره تړاو لري.

ملنگ خپلې لومړنۍ زده کړې د سیدجماالدین افغان ښونځي کې پیل؛ خو وروسته د کورنیو ناخوالو له امله هېواد څخه بهر مهاجر شو او پاتې ثانوی زده کړې یې په بېلابېلو دیني او خصوصي مدارسو کې په لوړه درجه بشپړې کړې، چې اوس لپاره د فوق بکلوریا سند په لاس لري.

ملنگ اوس مهال د افغان سید جماالدین په ثانوی ښونځۍ کې د ښوونکي په توگه دنده پرمخ وړي، چې تر څنگ یې یو ځایی جومات کې د امامت سپېڅلي وجیبه هم په غاړه لري.

ذکرالله ملنگ په ۱۳۸۰ لمریز کال کې شاعري ته مخه کړه چې تر دا مهاله په تصوفي، حماسي او داسې نورو ژانرونو کې اشعار لیکي.

د پښتو ادب ستر نامتو عبدالرحمان بابا یې د کلاسیک دورې او عبدالباري جهاني یې په معاصره دوره کې د خوښې شاعران بولي.

ذکرالله ملنگ د هېواد او خپل ټاټوبي(بغلان ولایت) په کچه تل ادبي خوځښتونو او بهیرونو کې فعاله ونډه اخیستې چې د نارنج گل، کونړسیند، ریدي گل، بلخ او کابل مشاعرو کې د بغلان ادب پالو څخه استازیتوب

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي، یاده دې وي چې ملنګ د اشعارو ټولګه چاپ ته تیاره ده؛ خو د اقتصادي بې وسۍ له امله لا تر اوسه نه ده چاپ شوی.
د یووالي غړ اوچتول، ځوان نسل ښوونې او روزنې ته هڅول، په هېواد کې ډاډمنه سوله، آرامي او سوکالي یې ستره هیله او آرمان ګڼي.

کلام

په رڼا ورځ کې یو څو ستـــوري د آسمـــان لټوم
د رقیبانو په کـــــوڅه کې مــــې جانان لـــټوم
دا ستا په مینه کې رنګ شوی تردې ځـــایه یمه
د قافلو سره ملګری شــــــوم کــــنعـان لټوم
چې سپېناوی یې لوی ښتن په ماشومـانو کوي
داسې دوسې داسې بندي داســـې زندان لټوم
ورزمه نېسم د آسمـــــــان لمنې نـــن سـبا کې
یو څو للمۍ مړاوو غــــــوټویو تـــه باران لټوم
نن مې هوډ کړی مخـامخ یې دروازې ټـــــکوم
د عملونو په هېنـــــداره کې مې ځـــــان لټوم
بیایې په تنده لهجه زوړند سترګو غلــي غــــلي
د هر سایل خاموش ځواب ته مې وجـــدان لټوم
ملنګه بیـــا نیمـــه شپه کې دا ړانده توغـــندي
هر یو په جـــار وایي ســـاقي کې ملایـــان لټوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

سولې نوم سره آشنا دې يمه
ستا د راتلو لاس په دعا دې يمه
خو کله ؟
هلته چې هر څوک خپل جېبونه ډک کړي
هلته چې هر څوک چور چپاو ته لاس کړي
هلته چې هر څوک حق نا حقه وبولي
هلته:
چې ظلم د ظالم ته عدالت ووايم
او پر مظلوم تېری انصاف وګڼم
بيا:
ستا راتلو ته ضرورت نه لرم
تور سر مې سپين شو پکې
زړګې مې شين شو ترينه
سولې منم:
چې ته راشې آرامي راولې
دلته او هلته سوکالي راولې
پس له خزانه پر موږ نوی پسرلی راولې
سولې چې راشې پيوستون به راشي
د هر مظلوم زړه ته سکون به راشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما و تاته نوی سباوون به راشي

بیا بدي نشته مؤسسې نشته دي

یو بل ته جوړې دسیسې نشته دي

چې یی ښکاره او پټې راکړې سرې پیسې نشته دي

ګټه مې نشته پکې :

زه او ته ډېر یو سره لرې سولې

ته آرامي راولې

زه ګډوډي خوښوم

ته د وحدت زیری یې

زه ځانځاني خوښوم

ته خو پوهېږې ګرانې:

دا چې بې موره یمه

بی پلاره و وروره یمه

دا چې راغلی له کوم لوري یمه

دا خو منې چې د یتیم ګټه په څه شي کې ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

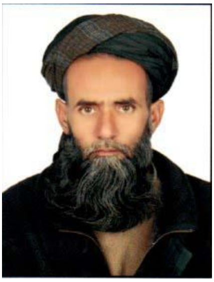

شکرالله خوشحال صافی

شکرالله خوشحال صافی د عبدالغني صافي زوی د ملاحسام الدين صافي لمسی دی، په ۱۳۵۱ لمريز کال د لړم مياشت په دولسمه نېټه د مرکزي بغلان د زاړه ښار د کابليانو کلي په يوه ديندراه او عالمه کورنۍ کې زېږېدلی دی.

نوموړي خپلې لومړنۍ زده کړې د جميعت ابو بورجا ښوونځي کې پيل کړې، وروسته د ژوند ناخوالو سره لاس او ګرېوان شو چې د مهاجرت لاره يې خپله کړه، د مهاجرت په دوران کې يې د ښونځۍ دوره پای ته ورسوله او ورسره جوخت د الهی کلام د حفظ ستر نعمت يې هم په برخه شو.

خوشحال صافی په ۱۳۸۲لمريز کال کې شاعري ته مخه کړه چې په دوه ژبو (پښتو او دري) صوفيانه، طنزي، حماسي، عشقي او انقلابي اشعار ليکي.

خو لا تراوسه کوم چاپ شوی کتاب نلري.

نوموړی د مسلمه امت لپاره تر ډېره امام پاتې شوی او ورسره يې ادبي مشاعرو او بهيرنو کې تل برخه اخيستې چې په خپلو غوره شعرونو يې د خلکو ادبي تنده خړوبه کړې ده. او نوم يې په روښانه توګه ثابت ساتلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

معلم د جامعې غمخور دی
معلم څراغ د هر یو کور دی
معلم مو کلي ته رڼا راولي
معلم مو زړونو ته برېښنا راولي
معلم دی دغه چې تیارې ورکوي
محبت مینه او صفا راولي
دا د معلم د علم شور دی
معلم څراغ د هر یو کور دی
معلم ریښتنی، ښکلی ځوان دی
معلم سبب زموږ د عرفان دی
معلم بهتر له هر انسان دی
معلم تل هر چا لره گران دی
معلم زموږ د سترگو تور دی
معلم څراغ د هر یو کور دی
معلم چې موږ لره تعلیم راکوي
زده کړه د فن او هم د دین راکوي
نجات له لارې د ضالین راکوي
په ښو افعالو آفرین راکوي
پرمختگ هم د معلم زور دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلم څراغ د هر يو کور دی

دا خو معلم دی ډېر حکمت چې لري

په درس جهان کې ښه عزت چه لري

سولې و امنيت سره شفقت چې لري

تل ورکول د جهالت چې لري

معلم په حق زموږ غخمور دی

معلم څراغ د هر يو کور دی

معلم غمخوار زموږ په رښتيا دی

علم زده کړې ترې هر چا دی

قدر يې د هر چا نه بالا دی

وړ د رحمت د کبريا دی

د هر ټپي د زړه ټکور دی

معلم څراغ د هر يو کور دی

معلم طبيب دی ښه دوا لري

د جهل درد لره شفا لري

مرام مدام د رب رضا لري

پټی د هر زخم ناسور دی

معلم څراغ د هر يو کور دی

معلم رهبر په دوو جهانو دی

صفت يې کړی عالمانو دی

قدر يې کړی زموږ لويانو دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم مو کوچنی هم مو ځوانانو دی

خوشحاله جهل لوی پېغور دی

معلم څراغ د هر یو کور دی

***

همېشه له مینـــې مینـــه پیدا کېږي

پـت عزت واړه له دینــــه پیدا کېږي

چا لېدلي چې په زهــــرو کې شــفا وي

نیک عمل له ښه سړینــه پــیدا کېږي

که څوک غواړي پرمختـــــک په دنیا

پرمختــــګ له یووالــي نـه پیدا کېږي

که څوک غواړي صفا یې رسم و رواج کې

د پاک اسلام بیـــوګرافي نه پیدا کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

عـبدالـروف وافـی

عبدالروف وافی فرزند مرحوم صوفی عبدالرزاق و نوه میرزا بای میباشد. که در سال ۱۳۵۴ هـ.ش در یک خانواده علم پرور دیده به جهان گشود.

نامبرده به تعقیب دروس دینی پرداخته و علوم عصری را نیاموخته است.

استاد وافی با توجه به شوق و علاقه یی که به مطالعه اشعار داشت خود نیز در سال ۱۳۸۵ هـ.ش به سرودن شعر رو آورد و در قالب های غزل، دوبیتی و رباعی اشعار ناب میسراید.

عبدالرزاق فانی، عبدالقهار فانی و عبدالعفیف باختری از شاعران مورد علاقه وافی میباشد.

وافی در انجمن های ادبی و مشاعره یی مطرح در سطح زاده گاه خود و بیرون از ولایت اشتراک ورزیده و از جمله شاعران مطرح در سطح بغلان مرکزی میباشد، که تا الحال دو جلد اثر مجموعی شعری اش آماده چاپ بوده و عنقریب بدسترس خوانندگان گرامی قرار خواهد گرفت.

اتحاد، اتفاق و مسلمان زیستن جامعه و جوانان اسلامی از آرمان های بزرگ استاد وافی میباشد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

یک عمر بوده وافیی بغـــــلان تان رفیق

با ســــوژه های غمزده مهـمان تان رفیق

چیزی نبوده شعر من و ســـــــوژهای من

جز کوله بار اشـــک به چشمـان تان رفیق

یعنی تمام عمر سر غـــم بوده ایم و بس

افـــــزوده ام به درد فـــراوان تان رفیق

با تیغ شعر یاسی کـه دارد به دست خود

کوبیده ام به سینـــــه بریـــــان تان رفیق

با این مچاله های پـــــر از درد و رنج وغم

پاشیده ام خزانـــه ای اذهـــــان تان رفیق

باری نکــــــرده ام بـــــه نخ چامـــــه امید

قصد رفـوی چــــاک گـــریبـــان تان رفیق

جز شعر غـــــم نمیشـود انشـــا به راحتی

از شاعر ستـــم کـــش دوران تـــان رفیق

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

تا در آغــــوش خیــالات تو مـن گم میـشوم

مثل دریای پر از شـــــور تــلاطـم مـیشوم

تا که در یک گوشه تنــها میشوم با یادهات

فارغ از برنامه های پـوچ مــــــردم میشوم

باورم کن بی رخت در شهر یا در کشت زار

وارد گـــودال ســـــوزان جهنــــم میشوم

بی تو خاموشم بی شعــــرم تندیســم ولی

باتو پــــر از شورو شعـــــر و ترنم میشـــوم

تا نگاهی با ســـلام مستعار از کنج چشـــم

میکنی استــاده ســـر تا پا علیکم مـــیشوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

احسان الله درویش

احسان الله درویش د عبدالله زوی او د مرحوم حاجي گلخان لمسی دی. په ۱۳۵۵ لمریز کال د بغلان ولایت د مرکزي بغلان ولسوالۍ کې په یوه دینداره او علم دوسته کورنۍ کې زېږېدلی دی.

درویش په ۱۳٦۸ لمریز کال د پېښور ښار په ښونځیو کې خپل لومړنۍ زده کړې پیل او په ۱۳۷۹ لمریز کال کې د اسلام آباد ښار یو ځایی ښونځی څخه د فراغت لیک ترلاسه کړ. او ۱۳۸۲ تر ۱۳۸٦ کال پورې یې د پاکستان هېواد اسلامي پوهنتون د اقتصاد او کمپیوټر څانگو کې لوړې زده کړې ترسره کړې. چې خوا کې سپورټي فعالیتونه هم کول او پخپله یې د تکواند څانگه کې استاد پاتې شوی دی.

د حمزه بابا د غزل لوست او اغېز اړ کړ، چې درویش هم شاعري ته مخه کړي او په ۱۳۷۷ کال کې یې خپل لومړی شعر ولیکه، چې اوسمهال غزلونه او گڼ شمېر حماسي او اصلاحي شعرونه لیکي.

درویش دراني او حمزه بابا یې تر ټولو د خوښې شاعران دي.

احسان الله درویش خپل ټاټوبي (بغلان) کې نامتو او د هېواد په کچه له تکړه ادب پالو څخه شمېرل کېږي، چې په حماسي او انقلابي مرۍ یې ځانته خورا ډېر مینوال موندلي دي او تل یې ادبي خوځښتونو او مشاعرو کې رغنده ونډه اخیستې او د بنسټیز کیدو هڅې هم ورڅخه ندي سپمولي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوموړی تر دا مهاله کوم چاپي اثر نلري خو د اشعارو لکه: ستا يمه زه، د کاڼو ور،د ازغو ګرېوان،طالبه ګرانه او ګڼ نور کتابونه يې چې څه د پاسه لس ټوکو ته رسېږي چاپ ته تيار دي.

ولس ته کار کول، د پښتنو يووالي او ځوان نسل ته هراړخيزې زده کړې يې لوی آرمان او ستره هيله ده.

کــلام

هر سـوال ته يې کولې چې ځواب خبرې
ازغـي سره چې وکړلې ګـــلاب خبرې
نن زما د زړه حــرم کې له عـــادته مخالف يې
کــېدلې د ثـــوابو عـــذاب خبرې
له اوره د ښـــکلا څکه مېـــلونه لـــرې ګرځم
ځېګر مې اورېدلي دې کـــباب کبـــاب خبرې
اخ بيـــا د تخيل حـــورو تر هـــغه ځايه بوتلم
د حـــسن انتهاء وکړې کـــتاب کتـاب خبرې
په شوکه کې به څنګه مرغاوۍ زړه ترېنه ساتم
چې برند نظر د يار کوي عقاب عـــقاب خبرې
زما يې تلـــوسه لا د لوستـــــلو کړله ځـــــوانه
د مخ قرآن دې وکړې چې حجاب حجاب خبرې
موجونه به ياغي باغـي درويـــــشه راژوندي کا
د اوښکو تسلسل مې کړې درياب درياب خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

په تاخت و تاز کې تیر شولــې هلمنده زما ژونده

غلیــم ته ګورستان شولــې مــــیونده زما ژونده

له هیـلو ځنې لوی یو کتابتون دی میراث پرېښود

آرمـان کې ځوانیمرګ لوی شولې ژونده زما ژونده

د هجر ناکردي چې مې پر زړه بانــدې کړې تېرې

د زهـرو له ترخـو ډک شولـــــې خـونده زما ژونده

د لـرې او د برې په واده کـې چــې شاهـــــــد وم

ټوټـه ټوټه یوځـــای شـولې پیـــــــونده زما ژونده

شـي څانګه چې ګلـــــونو ته تر ځمکې پورې ټیټـه

چې ستـــــونزو ته تکـیه شولې مړونده زما ژونـده

نیک فال باندې تصمـــــیم د فلک څه نیسې پخپله

نیکبخته سرګردانـــــــه شــــولې ژرنده زما ژونده

شوې سپینې تورې ټولې د تـــقدیرورباندې تېرې

د دوه ژامو ترمینځه شولې شخــــــونده زما ژونده

درویش دې سل کلن هجر د زړه په ځمـــکه تېر کړ

د زغم او غم سمبول شولې ډېـــــــورنده زما ژونده

(c) ketabton.com: The Digital Library

بـریالی مـشتاق

محمد صابر مشهور به بریالی مشتاق فرزند محمد طاهر و نوه محمد موسی بوده که در سال ۱۳۵۵هـ. ش در بغلان مرکزی ولایت بغلان از عدم پا به هستی نهاد.

مشتاق در سال ۱۳٦۵ هـ. ش وارد لیسه عالی بغلان مرکزی شد و در سال ۱۳۷۷هـ.ش از لیسه مذکور موفقانه فارغ گردید. که روزگار تا این دم برایش اجازه تحصیلات عالی نداده است.

مشتاق با شوق وعلاقه که نسبت به ادب و اشعار داشت در سال ۱۳۸۵ هـ.ش خود نیز به شاعری رو آورد و در فورم غزل به دو زبان ملی کشور(پشتو و دری) شعر میسراید.

مشتاق اغلباً در انجمن های ادبی و جریانات فرهنگی در سطح زاد گاه خود اشتراک میورزد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

آئین در نگـــــاه تو ام دیـن میشود
برگشت ناپــــذیر چو آئـین میشود
آشفتگی حـــــال من و درد روزگار
با یک سلام مفت تو تسکین میشود
در پرتو زیبائی اشـــــعار دل کشت
احساسم از خیال تو تمکین میشود

***

الله دې ګل کړه خو چې عمر دې د ګــله مشه
چنار ځواني دې هم تل پاتې شــه بـــــدله مشه
مونږه ســـاده یو په ساده ژبـــه ســـــاینه کوو
ټوله دنیا دې ستـا ښایست ســره هېڅکله مشه
اجل دې شــل شي چــې تر تا پورې رسېـږي کله
مرګي دې ومــري چې مې مینه ځوانیمرګه مشه

(c) ketabton.com: The Digital Library

عـبدالـکریم جـاوید

عبدالکریم جاوید فرزند محمد قاسم نوه خیرالله میباشد. وی که از قبیله ناصری بوده در سال ۱۳۶۰هـ.ش در ولایت کابل دیده به جهان گشود.

جاوید جوان پرتلاش در سطح بغلان مرکزی شمرده میشود، الی سطح فوق بکلوریا تعلیم نموده است.

نسبت شوق و علاقه که به شعر و ادب داشته در سال ۱۳۸۷هـ.ش به سرایش شعر رو آورده است. و در قالب های شعری غزل، رباعی، دوبیتی، مخمس و سپید شعر می سراید.

بیدل دهلوی، حافظ شیرازی، مولانا جلال الدین محمد بلخی و علامه اقبال لاهوری از شاعران دلخواه ومورد پسند وی میباشد.

عبدالکریم جاوید در انجمن های ادبی در سطح بغلان مرکزی بطور مداوم اشتراک ورزیده و از جمله سر آهنگان این مرز و بـوم در همایش های ادبی و فرهنگی به حساب میرود. اثر آماده به چاپ تحت نام (چکیده های اشک) داشته که عنقریب به دسترس تشنه گان ادب قرار خواهد گرفت.

آرامی کشور و زندگی مملو از علم و عرفان از آرزو های والای موصوف میباشد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

عشق در اندیشه ام پهلو نــــدارد بعــد از این
زنده گی ام هیچ رنگ و بو ندارد بعـــد از این
می روی از دهکـــده شوق سفـــر تا مـــیکنی
عاشق بدبخــــت تو دلجو ندارد بعــد از این
چار سو تاریک تر از شب به چشمـــم می رسد
دیـــده ام با روشنایی خو ندارد بعـــد از این
اینکه رُخ از مـــن گـــرفتی و رهایـــم کرده ای
خاطرات قلــــب من از تو ندارد بعــد از ایــن
بی تو و بی هیچ رنگی عشـــق حتا بــی صــدا
می رسد مرگی که سمت و سو ندارد بعد از این

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سر تا سری دیار مرا غـــــم سر غـــــم است

هر روز روز کشتـن و هر لـحظه ماتـــم است

آهسته تر قـــــدم بگـــــذار ای عـــــزیز دل

اینجا مزار شبنـــم و گل های مریـــــم است

ما جمله مرده ایم و به خود گریه مـــی کنیم

هر سینه زخم خورده و هر دیده پرنـــم است

می خفته و تو خفته و این شهر خفتـــه است

دیگر میـــــــان ما چه نشانی ز آدم اســـــت؟

اینجا بهشت نیست نه سودای جـــنت است

سوزند ما به رسمی، که اینجا جهـــــــنم است

آری! که نوک خامه یی مـــن گریه مـــــی کند

از بـــس که شان غیرت و مردیی ما کـــم است

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله شریفی

بسم الله شریفی فرزند حاجی محمد شریف نوه استاد میرزا میباشد. وی در سال ۱۳۶۳هـ.ش در یک خانواده متدین و دیندوست چشم به جهان گشود، آیام کودکی خویش را در دیار آبایی خود (بغلان مرکزی) گذارنیده است.

شریفی نخستین قدم در عرصه علم را در سال ۱۳۷۰هـ. ش برداشت و شامل در یکی از مکاتب بغلان مرکزی گردید، که در سال ۱۳۸۴هـ.ش موفقانه از مکتب لیسه عالی بغلان مرکزی سند فراغت بدست آورد. جوان پرتلاش بعد از سپری نمودن آزمون کانکور در سال ۱۳۸۶هـ.ش به رشته دلخواه خویش پوهنځی شرعیات پوهنتون ولایت بلخ شهر مزارشریف راه یافت، و در اواخر سال ۱۳۸۸هـ.ش مدرک لیسانس را از رشته مذکور بدست گرفت. شریفی با توجه به علاقه که نسبت به دین و علم داشت راه خود را پیموده و در فرا راه سفر علمی اش در بخش حقوق بین المللی سند ماستری را حاصل کرد.

شریفی در اجتماع زندگانی عشق به شعر و ادب داشت و متاثر از آبیات بزرگان ادب بود، فرجام خود نیز در ۱۳۸۳هـ.ش آغاز به شاعری کرد. نامبرده در قالب های مختلف همچو غزل، دوبتی، رباعی، سپیده، غزل و مثنوی اشعار میسراید.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موصوف مشتاق شاعران جوان محتوا محور بوده و به بزرگان شعر و ادب احترام خاصی دارد همه را گوهر ادبیات سخن میداند.

مذکور یک تن از مخلصین علم و ادب در سطح بغلان مرکزی پنداشته میشود. همواره کوشیده است تا برای نسل جوان فرصت های علمی و فرهنگی را مهیا سازد. چاپ و نشر اخبار (هفته نامه عقاب، سبزمنش و سایت خبرگزاری عقاب) مشمول فعالیت های فرهنگی اش بوده. آقای شریفی در انجمن ها و برنامه های بزرگ فرهنگی به سطح کشور و خارج از کشور همچو کشور های تاجکستان و ایران اشتراک ورزیده است.

شریفی تا الحال ۱۴ جلد کتاب به چاپ رسیده و ۱۵ جلد اثر به چاپ نرسیده در کار نامه دارد.

اخوت اسلامی در پرتو ارزشهای پذیرفته شده فرهنگی و تمدن از آرزو های بزرگ بسم الله شریفی میباشد.

بوسه باران

با غزل چشمان مستت بـوسه باران می کنم

از مخمس تا رباعی را هــــــزاران می کنم

از مســــدس می نوازم تارِ مــــــژگان ترا

بال پـــــرواز دوبـــیتی را چراغان می کنم

از قصیده، تا سپیــــده به هــــزاران مثنوی

در خیال خاطر تو چشمه ســــاران می کنم

می سرایم صد ترانه تا که آیـــی در بـــــرم

با حضورت فصل زردم را بـــــهاران می کنم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګشته ای رنگین کمـان آسمـــــان شعــــر من

هی! به پیش خاطرت خود را نمایان مــــی کنم

بغلان(شهر بلورین)

تابـنده و روشنگر دل ها شــــده بغلان

خـورشید صفت گشته و زیبا شده بغلان

امواجِ پـر از شور و نــــگاه های دلاویز

گل واژۀ رنگین غـــــزل ها شده بغلان

این شهر قتیبه ست، همان پیر خردمند

زیبنــــده ی تاریخ و مــعلا شده بغلان

این شهر پر از خون و پر از نعره ی تکبیر

گلگون ترین مهـد شـــهدا شده بغلان

این دشت پر از مهر و خروش گاه مجاهد

یک کاخ بلــــندی، به دنیـا شده بغلان

این مرکز ایـــثار و فــداکاری و همت

چون جام صداقت مصـــــفا شده بغلان

یاران سخنور و عزیزان پــــر از عـــشق

این شهر بلورین مســـما شــده بغلان

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـوريالـی تـوخـی

تـوريالی توخی د محمد نواب توخی زوی د بازمحمد توخی لمسی دی او په ۱۳٦۳لمريز کال د مرکزي بغلان په يوه ادب پاله کورنۍ کې فاني نړۍ ته راغی.

توريالی توخی تر دولسم ټولګي پورې زده کړې ترسره کړې، خو د ژوند ناخوالو يې د لوړو زده کړو آرمان لاتر اوسه پوره نکړ.

په ۱۳۹۳ لمريز کال کې يې شاعرۍ ته مخه کړې، نوموړی د غزل په بڼه اشعار وايي، چې په وينا يې تر دې دمه يې (۳۰۰) غزولونه ليکلي. د توخي ټول ځوان او کلاسيکه شاعران خوښ دي؛ خو حمزه بابا يې تر ټولو د خوښې شاعر دی.

توريالی توخی په فرهنګي خوځښتونو او ادبي مشاعرو کې رغنده ونډه اخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

د سترگو دښته دې په شنه قلم زرغونه ښکاري
ورسره سره ســـره اننگې دې تل رنگينه ښکاري
بانه دې غشې پـه زړگې داسې ويشتل کړي ياره
بل په ښکلي مخ دې سره او شنه خالونه ښکاري
يا ته ښايسته يې يا سنـگار خو په هډۍ ليلام ده
څومره شغلې ستا دې بنـــگړو او لاسونه ښکاري
ظالمـــې دومره سنــــگار مکـــړه تباهي جوړوي
چې ستا په غاړه کې تيــاره ماښام هارونه ښکاري
ځينـــې خوشال ځينې خـــفه خپلو خويونو ځينې
دا ستا په سترگو کې يو بـــــل ډول رازونه ښکاري
توخي کوه صبر لمر له لـــــــوړو غــــــرو پناه شي
هغه وه ښکلې چې رڼـــــا يې په کورونـــو ښکاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ستا دې هجران له کلي کـــډه بـــارومه ځمه
يو چېـــرته لرې زه جـونـــګړه جـــوړومه ځمه
نور که هر چا راته د چم نامه په خوله واخيسته
ډېرې ښېـــرا به زه د زړه ورته کومـــه ځـــمه
هغه چې ما او تا به تل په کې خپـــل مخ کتلو
نن زه هغــه هېنـــداره خپـــله مـــاتومه ځمه
د ژمې يخې ورځې شپې ټولـــې په ويښه ولاړې
اوس چې سپرلی شو زه تـرې غوټـې بارومه ځمه
ډېرې ساده او دنـــګه ونه يـــې د کلـــي جنۍ
زه يې همـــدا مينه کتاب په مخ ليــــکمه ځمه
آسمانه ته پـرې باندې ښکته کړه د رحم څاڅکې
زه تــــوريالی به په سـر خـاورې بادومـــه ځمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راز محمد راز

راز محمد راز د حاجي محمد زوی څلور لسيزې وړاندې د بغلان ولايت پلخمري ولسوالۍ د ډنډ غوري ساقي کلي يوې ديندارہ شينوارې کورنۍ کې زيږېدلی دی.

په کال ۱۳۶۳ لمريز ګران هېواد کې د شوروي ښکيلاک په مهال جلا وطني ته مخه کړه او د مهاجرت په دوران کې په پاکستان هېواد کې يې خپلې لومړني او منځې زده کړې بشپړې کړې. او په ۱۳۸۴ لمريز کال کې هېواد تر راستنيدو وروسته يې د ټولنيزو علومو څانګه کې خپلې لوړې زده کړې پای ته ورسولې.

راز په کال ۱۳۷۵لمريز کې شاعري ته مخه کړه چې تر دا مهاله يې څه د پاسه ۱۰۰ نسخې اشعار ليکلي چې ډېرې د غزل په بڼه دي.

راز محمد راز په خپل کلي د ښوونکي دنده په غاړه لري او تر څنګ تل د بغلان ولايت په کچه، ګڼو ادبي خوځښتونو او مشاعرو کې رغنده ونډه اخيستې او همدارنګه په ۱۳۸۵لمريز کال کې د چونغر ادبي بهير غړی او وروسته يې د همدې کلتوري ټولنې مشر وټاکل شو. همدارنګه نوموړي ګڼو ولايتونو کې ادبي خوځښتونو سره نږدې اړيکې لري، تر دا مهاله کومه چاپي اثر نلري خو د شعرونو يوه ټولګه يې چاپ ته تياره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

راځئ چې سره کينو څو پســتې خبرې وکړو

د جنګ خبرې پرېږدو څو خوږې خبرې وکړو

دېرې سره راغونډې او قومــونه سره يو کړو

قومونه سره يو کړو پر جـــــرګې خبرې وکړو

وسلې دلاسه واخلو جنګيـــالي غاړه غړۍ کړو

پخپلو کې راغونډ شو ښــې درنې خبرې وکړو

آ ه دود زموږ دکلي چې بــابا راته پرېښودلی

پر هغه دود جرګه شو او پـــخې خبرې وکړو

پر هغه ژبه غونډ شو چې جرګه ده ځينې پاتې

پر لوړه سره کېنو پښتـــنې خبــــــرې وکړو

د راز د کلي هر زلمی همدا ارمـان پر زړه دی

چې بيا سره يو ځای او ښې اوږدې خبرې وکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زړه مـې په ساحـل کې د اوبـــو په انـــتظار کې دی
کـــله به پـرې راشـــي د څپـو په انتظـــار کې دی
کلـــه به لـــه غیبه ورته غړپ د وصـــال راوړي څوک
بس هغه ســـاعت هغـو شېبـــو په انـــتظار کې دی
سـوزي په سکـروټو د هـجران په سـرو لمبـو بانـدې
اور وربانـــدې بـل دی د غـوټو په انـــتظار کـې دی
پرېږدئ چې د غم او اندېښنو دریاب يې ډوب کاندي
نور نو ځنکدن ته د ورتلـــو په انتـــــظار کـــې دی
راز د سمنــــــدر څــــــپو آن تـــل ته رســــــولی دی
لاهم هر خوا ګوري د وېـــــستو په انتــــظار کې دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

احـمد شـاه پـاڅـون

احمدشاه پاڅون د امرالدین زوی او دین محمد لمسی دی په ۱۳٦٥ لمریز کال د هلمند ولایت په مرکز لښکر ګاه ښار یوې دینداره او متدینې کورنۍ کې زیږېدلی دی.

پاڅون لومړني زده کړې د کور څخه راپیل کړې، ورپسې د جومات لاره یې ونیوله د زده کړو بهیر یې همداسې روان وه، چې وروسته یې جلا وطني سره مخ شو او په دوام یې د شهید انور خان لېسې کې د ښوونځي دوره بشپړه کړه، د ښونځي پای سره جوخت یې د اراکوزیا خصوصي پوهنتون د حقوقو او سیاسي علومو پوهنځي کې لوړې زده کړې پیل او په ۱۳۹۷ لمریزکال کې یې بشپړې کړې.

پاڅون ۱۳۸۲ لمریز کال کې شعر سره د ځانګړې ذوق همدارنګه د عبدالباري جهاني او درویش دراني د کلام سیوري څخه اغېزمنېدل یې خپل د شاعري پیلامه بولي، چې اوس مهال غزل، رباعی، لنډې کیسې، لنډې ادبي ټوټې او ګڼ نور ګټور مطالب لیکي.

احسان الله درمل، ممتاز اورکرزی، شهنواز باقر او ګڼ شمیر نور پښتانه شاعران یې خپل د خوښې شاعران په ګوته کوئ.

پاڅون د ځانګړې ذکاوت او لوړ استعداد په لرلو سره ادب ته د چوپړ تکل لري او غواړي خپل پښتانه د ادب له اړخه پیاوړتیا ته ژمن کړي. پاڅون لسو کلونو راهیسې د لښکر ګاه ښار په بېلابېلو څانګو، ادبي خوځښتونو او راډیوي خپرونو کې د ادب په چوپړتیا بوخت دی، چې تر دا مهاله یې ګڼ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېر کتابونه لیکي او ژباړلي دي، چې په وينا يې ياد بهير به همداسې روان وي.

د ښه حکومت او آمن هېواد درلودل همدارنګه مصؤن چاپېريال کې خلکو ته د زړه له تله خدمت کول د احمد شاه پاڅون تر ټولو ستره هیله ده.

کلام

ته دعــا کوه یو دنـګ پاڅــون به راسي
ستا د مینې یو مـلنګ پاڅــون به راسي
ته يې زلفو او يـا زنې ته نـــــــږدې کړه
لکه خال، لکه لــــونګ پاڅـون به راسي
يا د تورو په میـدان کې پســــــې ګوره
يا بنګړو ته ورکه شرنګ پاڅون به راسي
لکه تکه سپینــــه ســــوله را رهې شه
لکه جنګ داسې بدرنګ پاڅون به راسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ددې کلـــي ددې ښـــــار را مــــعلومېږي

ځــوانه ته هــم د چـــا يـار را مــــعلومېږي

پــه زړو جـــامو کـې وتـــی يې لــــــه کوره

په دې لــوی هسـتي کې خوار رامعلومېږي

دا چې تــلل او کړيدل دې په حساب دی

د چــــا لاس کــې ګرفتـــار را معلومېږي

خپـل ميـده ګامونه شمېـــرې بيا روان سې

بيـــا يو چـــاته انتـــــظار را معـــلومېږي

د مورکۍ د پستې غېږې خوب دې هير کړ

نن د ژونـــد څخه بېـــزار را مــــعلومېږي

دا چې خــړ څادر دې تاو دی لــــه وجوده

ګــــــرانه تــه پــه بمــو بار را مــــعلومېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد عوض نومیال

محمد عوض نومیال د محمد مومن احمدزي زوی او نسم خان احمدزي لمسی دی په ۱۳٦٦ لمريز کال د مهاجرت په بهير کې د پاکستان هېواد هريپور نومې سيمې کې زېږېدلی او په خټه ټغر احمدزی دی.

نوميال د ژوند تاوده ساړه ډېر تېر کړي دي چې هېواد ته د راستنېدو سره يې لومړنې زده کړې په ۱۳۷۳ لمريز کال د شهيد حبيب الله خان په لومړنۍ ښونځي کې پيل او په ۱۳۸۷ لمريز کال د نوی بغلان عالی ليسې کې يې د ښونځي دوره بشپړه کړه.

نوموړي ښونځي دورې څخه وروسته بغلان زده کونکو په روزنه بوخت شو او بالاخره په ۱۳۹۴ لمريز کال د کابل ولايت کاردان پوهنتون کې لوړې زده کړې پيل او په ۱۳۹۷ لمريز کال کې يې د فراغت پاڼه په لاس واخېسته.

نوميال وايې چې ښونځي دورې څخه به يې په ډېره ټيټه کچه اشعار ليکل او ښونکي يې استاد زينت الله ورسره مرسته کوله؛ خو اوس مهال نوموړي د بغلان يو تکړه شاعرانو څخه بلل کېږي، چې په حماسي او انتقادي انداز کې غزلونه او نظمونه ليکي همدارنګه استاد د نثر په ليکلو کې هم لوړ مهارت لري او په دا څانګه کې يې ګڼ شمېر نثرونه ليکي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ځوانو شاعرانو کې سمیع الله ترون او په کلاسیک شاعرانو کې یې خوشحال خان خټک د خوښې شاعران دي، نومیال خپل ټاټوبي کې ګڼو ادبي خوځښتونو او مشاعرو کې ګډون کوي او تر دا مهاله کومه چاپي اثر نلري خو تمه ده چې نژدې راتلونکې کې به چاپي اثر د لوستونکو مخ ته کېږدي.

د حق لیکنه یې ستره موخه او په هېواد کې د وینا اصل په عمل بدلول یې لویه هیله ده.

کلام

د سپیـــن ځـلانده لمر په شـــان رڼا به راولو
د حق سپېـــځلې غیـــږ کې روڼ سبـــا به راولو
زمونږ د تورې شـرنګ به د افق له څوکو واورې
یو ځل بیـــا د مجنون غیـــږ ته لیـــلا به راولو
د خولې زاهده بس کړه نور ګواښونه راته مکړه
و دا هســـې متقیـــانو تــــه تقـــوا به راولو
مونـــږ بـــدې راوهلـــي دي آرام نه پېــــــژنو
بیا ســــوله دې فضـــا ته په نخـــــا به راولو
دا تل مــــې چې مزل په تربړمو کې وو روان وم
دا د نیـــــمې شپې ډېـــوې ته و بورا به راولو
فضـــا به د وحشـــت تورو بادونونه صفا کړو
شمـال به یې د ګهیـــځ ځینـــې وړیا به راولو
نو مـل به راسره د ژوندون لاره کې نومیال وي
اتـــل د زمـــانې نــــن په رښتـــیا به راولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

چې خـپل مې تنګوي نو د بل چا نه څه ګیله ده
لمسـی چې شــو بې لارې د بـابا نه څه ګیله ده
خواص بیـا د نســـــلونو د نیکه په طرف درومي
نیکــــه دې ګوډاګی وو ګرانه تا نه څه ګیله ده
منبـر مو د جمـــات له ډېر تبلیغه سترې شوی
چې ته په لاره نــــه شوې د مــــلا نه څه ګیله ده
مجنون چې د لیــلا آرمان تر ګــــــوره پورې ویوړ
جــــــفا چې شولــه عــــامه د وفا نه څه ګیله ده
تقـــــدیر د کائیـــــــــناتو د الله پــــــه اراده ده
چې نن راځینې درومــــي د سبــــا نه څه ګیله ده
قاضي پـه محکمه کې چې د غـلا په تور ولاړ وي
خاونــــده د بې عقـله سړي غــــــلا نه څه ګیله ده
نــــن برم د مشــــــرانو د کشــــرانو ســـــره نشته
هوښیار چې پرتوګ باسي بې حیا نه څه ګیله ده
دستــــور د زمـــــانې خو نن رښتیا چې بـدل شوی
چې چـرګه هـــګۍ نکړي د سنـــــډا څه ګیله ده
نـن کـور په کـور اورونـه د نفـــاق هســې بلېږي
چې ورور مو لاس تړي د امریکــــا نه څه ګیله ده
محفـــل وي د واده واړه مشــران پکـې ګـــډېږي
په نوم د پارلمـان داسې شعـــــــار نه څه ګیله ده
چې آس په منــــډوي کې د وزې په بیعــــه پلوري
نومیاله دا د وخت داسې ســــودا نه څه ګیله ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

قـاري شېـرعلـي لکـنوال

شېرعلي لکنوال د عبدالواحد زوی د صوفی لمسی په ١٣٦٦لمریزکال کې د کندوز ولایت د خان آباد ولسوالۍ د آقتاش کلي په یوه دینداره او عالمه کورنۍ کې دې هستۍ ته سترگې غړولي دي.

نوموړی په ١٣٧٥لمریز کال ښوونځۍ کې شامل شو، او په خپل خدای بخښلي استعداد یې په ١٣٨۴لمریز کال کې ښوونځۍ دوره بشپړه کړه. وروسته یې خپل د کلي جوماتونو او گڼو مدرسو کې د نهه کالو مودې لپاره دیني زده کړې ترسره کړې، لکنوال په ١٣٩٢لمریزکال کې د مرکزي بغلان دارالمعلمین کې نیمه لوړې زده کړې پیل او په کال ١٣٩۴کې یې بشپړې کړې.

شېرعلي لکنوال په ١٣٨٥لمریز کال کې شاعري ته مخه کړه، چې صوفیانه اشعار به یې لیکل، چې اوس هم پرې پایي. نوموړی د مرکزي بغلان او ولایت په کچه د نوموتو نعت خوانانو سر کې راځۍ، چې ترنم یې د زړه بړاسونه ماتوي.

کلاسیک شاعرانو کې یې رحمان بابا او حمزه بابا د خوښې شاعران دي.

شېر علي لکنوال د یو ادب پال ځوان په توگه تل په کور دننه او ولایت څخه بهر ادبي خوځښتونو او بهیرونو کې فعاله ونډه اخیستې، چې په خپل خواږه ترنم یې ادبي بنډارونه لا پسې خوندور کړي دي.

سوله ،آرامي،د شرعي نظام پایښت، د مسلمه امت بریا او یووالي او د اسلام پرمختگ خپل ستر آرمان بولي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نعت شریف

یم گنـــاهگاره ته خپـل در ته مې منــې او کنه
پاکه رســوله شفاعـــت به مې کــوې او کنه
یم گنهکار په گنـــاهو کې لتــاړ شـــوی یمه
پــروت ببر ســـر په ډېرانو کې کبــاړ شوی یمه
درزمه تاله چې په خواکې مې پـــرېږدې او کنه
یم گناهگاره ته خپــــل در ته مې منـــې او کنه
هوا هـــوس چـــې د غفلت په خوبو وړی یــمه
نفــس شیطان میـــرڅمن بند په بند تړلـی یمه
توبه اوبـــاسم شي به مـــاتې زولنـې او کنه
یم گناهگاره ته خپــــل در ته مـــې منې او کنه
کله چې گـــرانه مـــدینې منـــورې ته درشم
ستا د وصـــــال لپاره ښکلې نظـــارې ته درشم
هــلته به ما کړې جاروکښ د خپل روضې او کنه
یـم گنـــاهگاره ته خپـــل در ته مې منې او کنه
د زړه سکون مې شنې روضې ته په کتوکې رازئ
ستا شیـن گنبد او منـــــارې ته په کتوکې رازئ
ما لکنهـــوال به کړې ملنــگ د دروازې او کنه
یم گناهگاره ته خپــــل در تـــه مې منې او کنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

بیلتون دې یم خوړلـی اورکې سوزم د هـــجران
په زړه مـــې راورېـړي محــــمد آخر زمان
کوهي د زنخـــدان کې دی لویدلـــی یم له سره
یوسف کنعانې غـــوندې اخـــته یمه په سره
دا ستا دې جدایـي طاقت می نشته په هیڅ شان
بیلتون دې یم خـوړلی اورکـــې سوزم د هجران
په ورځ کـــې د جـــزا یـــم په ګناه داغي داغي
محبـــوبه رحم وکړه خـــبر دی ستایم امتـــي
هېڅ بلـه چاره نـشته په ګـــناه یم پښـېــمان
بیلتون دې بــم خوړلی اورکې سوزم د هـــجران
په ورځ کې د مـــحشر به کوي زمونږه شفاعت
مرام لرم آرزو حبــــــیبه ستــا د شـــــفقت
ډېر سخت سوال ځواب دې هم شته تله د میزان
بیلتون دې یم خوړلـــــی اورکې سوزم د هجران
در اومې غـواړه ربــــــه درته ډېر یم خجالت
لت پت ربـه ګنـــــاه کـــې یمه تاته ملامت
ما عفوه کړه دوسـیه مـــــې ډکه شوې له عصیان
بیلتون دې یم خـــوړلی اور کې سوزم د هجران
که څه هم ستا په مـــینه کې ما بولي دهشتګرد
زما عـــزم پولادي دي لکنـــوال نه یم نامـــرد
که ســر او تــن مې لاړ شي یو مـــې مهر یو پیمان
بیلتون دې یم خوړلـی اورکې ســـوزم د هجران

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذبـيح الله نـوري سـلېمانخېل

ذبیح الله نوري سلېمانخېل د اروابناد استاد نور الله نوري سلېمانخېل او د حاجی خان لمسی دی په ۱۳٦٧ لمریز کال پاکستان هېواد کې سترگې نړۍ ته غړولي دي.

نوموړی لومړۍ زده کړې پخپل پلرني ټاټوبي (بغلان قیصرخېلو کلي) کې پیل او په ۱۳۸۸ لمریز کال کې د مرکزي بغلان عالي لېسې څخه په لوړه درجه فارغ شو.

سلېمانخېل په ۱۳۹۲ لمریز کال کې د مرکزي بغلان د کرهنې او وترنرۍ انستیټوت د اگرانومۍ په څانگه کې خپلې نیمه زده کړې بشپړې کړې.

نوري سلېمانخېل په ۱۳۸۵لمریز کال کې شاعري پیل کړه، چې پلار یې ورسره یاد بهیر کې خورا ډېره مرسته کړې. عبدالرحمان بابا، خوشحال خان خټک، احمد شاه بابا، اکرام الدین او مفتون یې د خوښې شاعران دي. په خپله هم د غزل په فورم کې ټولنیز او اخلاقي اشعار لیکي؛ خو لا تر دې دمه کوم چاپي اثر نلري.

نوموړی تل ادبي بهیرونو او مشاعرو کې ونډه اخیستې او ادب پالنه کې یې رغنده رول لوبولی دی.

په گران هېواد کې دایمي سوله راتلل او د هېواد ټولو وگړو ته د تعلیم او حقوقو رسېدل د ذبیح الله نوري سلېمانخېل لوړه هیله ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناکام په مینه کې

څه چــــې راغلـــــي وي ازل کې بدلـــــــېدلی نــشي
څه چې لیکلـــي وي تقـــــدیر کې پاکېـــــــــدلی نشي
بس دا غم به ګالي چې نه یې سر او نه یې بر معـلوم دی
زړګي کـــــې بې له دینــــــه بـــــل غــم ځـــاېدلی نشي
نورې یې لنـــډې دي د ژونـــد شېــــــبې پدې هېواد کې
ســـوی پــــه اور زړګی په اور کــــې اوســـــېدلی نشي
کــــــډه یې بارده له دې ښـــــار نه ځـــي یو بل مـالت ته
د یـــوه شـــوم لپــــاره ټول ښـــار ســــوزېدلی نشي
تللی په فکر بـس د خیـــــال څپـــــــــې یې نه خوځوي
بې له توپانه دا څپې هـــــم خوځېـــــــــدلی نـــــــشي
چمن کې واړه بلبلان دي انـــــــتظار له وختـــــــــــه!
د ګـــلابي ګل ولې خدایـــــــه سپـــــــړېدلی نشـــــي
عـــــجیبه وخت شو د هر چا زړونه له میني ډک شـول
د مـــــعصوم زړه مـــــــینه هېڅ زړه کې ځايدلی نشي
ناکام په مینه کې به څنـــــــګه تـــسل زړه ته ورکړي
بغیر بې یاره دې دنـــــــــــیا کې ګرځېــــــدلی نشي
ذبیح الله وایي مېلمه شي مـــــرګی دا بــــــــه ښه وي
په ژونـــدانه له خپل جانـــــان نه بېلېــــــــــدلی نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(غم دې راته پاتې ده په ګټه کې)

زه دې يم د پاکې مينــــې لـــــته کې
ما ســــــره يــاري وکړه په پـــــته کې
ژوند باندې باور نشته پرديــس به شم
بيا به ګـرځې ياره پـــورته ښکـــته کې
ستا ياري انګـــــار ده هـم سکـروټه ده
ما ډېر خوند ليـدلی دی ســکروټه کې
خدای دې هدايت ورته د ښــکلي کړي
څوک چې ريبـــاري کوي غلطــــه کې
ډېرو دا منلې په يو چا باندې مين يې ته
ځکه د ملا تعويذ تړلی دې په مــته کې
ځکه ذبيـــح الله نوري خوشـــــاله دی
غـــم دې ورته پــاتې دی په ګــــته کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شفـیق الله احـمدزی

شفیق الله احمدزی د معلم حیات الله شرفیار زوی او د حاجي محمد علي لمسی په ۱۳٦۷ لمریز کال د بغلان ولایت مرکزي بغلان کوړ چنار کلي په یو دینداره او علم دوسته احمدزۍ کورنۍ کې زېږېدلی دی.
احمدزی په ۱۳۷٦ لمریز کال د نوي بغلان لېسه کې شامل او په ۱۳۸۸ لمریز کال کې یې د مزارشریف یو ځایی لېسه کې خپله د ښونځي دوره بشپړه کړه.
نوموړی د شعر سره علاقه او د مینې بلې ډېوې اړ کړ چې په ۱۳۹۴ لمریز کال کې شاعرۍ ته مخه کړي او د غزل په بڼه ښایسته اشعار لیکي.
په کلاسیکه دوره کې یې د پښتو ژبې بابا عبدالرحمان مومند او په معاصره دوره کې اور ژبی شاعر مطیع الله تراب یې د خوښې شاعران دي.
احمدزی د ادب سره د مینې په پار ادبي خوځښتونو او مشاعرو کې رغنده ونډه اخلي او د ملګرو په منځ کې زرین نوم برېښي.
د هېواد آرامښت، سوله او ځوانانو ته د لوړو زده کړو د زمینې هوارې یې ستره هلیه او آرمان ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

تـــوره شپــــه وه تر سبــــا مې وژړل
ستـــا تصـوير ته تر بېــــــگا مې وژړل
د خفـگان شپه مې په اوښـــکو کړله تېره
ستـا له دوه ستـــرګو پنـاه مـــې وژړل
ستا ښايست مې پېژنده نه يـــوه شپه کې
تــش ديــــدار ته نا آشــــنا مې وژړل
د بيلتون چيغې مې پورته شوې د خولې نه
ډېر په کــوکـو واويـــــلا مـــــې وژړل
ستا جفـا و مينتـــوب شـــــوه را په ياد
ځــواني مــرګـــې په وفــــا مې وژړل
ليونی شو احمـــــدزی ستا په کوڅه کې
ډېر په ياد کې يــــــاره ستـــا مې وژړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ولې مــې وژنـــــــــې په ژړا زړګيــه

زړه مــې بايللـــــــی دی په تا زړګيــه

پخپل حسن مکړه دومـــــــره غـرور

مشــــــه ميـــن په دلـــربا زړګـــيه

ته چــې بهر ته رانه لاړې ګلــــــــې

راته رایاد شــوه ستـــا جفـــا زړګيه

نه دې احـــوال نه دې پيغام را رسې

رانه خـو ورکه شــــــوې ليلا زړګيه

ټوټې ټــوټې شولې ځيـــــــګره زما

ته شوې ميــن په بې وفـــــا زړګيه

احمــدزی بيا کړيږي يار يــــــادوي

شـــــو ليـــونی دا په صحــــرا زړګيه

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالکریم کبیری

عبدالکریم کبیری فرزند عبدالکبیر درسال ۱۳٦۷هـ.ش در قریه حفیظ آباد ولایت بغلان در یک خانواده دیندار پا به عرصه وجود نهاده است.

موصوف در سال ۱۳۸۱ ه. ش وارد مکتب ابتدائیه شد با تکمیل تعلیمات ثانوی در لیسه زراعت ولایت بغلان شامل شده و در سال ۱۳۸۸ ه. ش از لیسه مذکور فارغ گردید.

کبیری در سال ۱۳۹۵ ه. ش به فراگیری علوم طبی در یکی از پوهنتون های خصوصی کشور آغاز کرد و تا این دم ادامه میدهد. وی همواره در راستای فرهنگ و ترویج علم تلاش ورزیده، در انجمن های ادبی و پژوهشی در سطح زادگاه خود اشتراک فعال میورزد.

حافظ شیرازی از شاعران قدیم و کاوه جبران از جمله شعرا نسل جوان کبیری بوده که خود نیز در قالب غزل شعر میسراید.

آزادی و آرامش کشور هکذا رو آوردن جوانان به علم و دانش از آروزو های بزرگ موصوف میباشد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

زنده گی رنگ دیگر دارد ومـــن رنگ دیگر

زنده گی جنگ دیگر دارد ومــن جنگ دیگر

روزگار دشمن این جان من اسـت ای مردم

او به دست بیل وتبر دارد ومن سنگی دیگر

***

وطندار روزهایت ساده نیسته

وروزی عیش ونوش باده نیسته

تو گام استــــــوارت رابلند کن

که اینجا انتـــهای جاده نیسته

***

دقیقـــــــه با دقیقـــه جنـــگ دارد

که ساعت چــــهره هفت رنگ دارد

شکن این قاب ســاعت رابه سنگی

که ازجنگ و جفـــــــا فرهنگ دارد

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد کریم ادیب

محمد کریم ادیب ایاس د عبدالغیاث زوی د ایاس الدین لمسی دی، لقب یې ادیب او ایاس تخلص کوي، چې د خلکو تر منځ په استاد ادیب او ابو عبدالله بغلاني سره شهرت لري، په ۱۳٦۹ لمریز کال کې د مرکزي بغلان نوی ښار یوې بې وزله او دینداره کورنۍ کې زېږېدلی دی له پلاره تاجک او د موره پښتون دہ.

استاد ادیب په ۱۳۷۵ لمریز کال کې د نوي بغلان ښوونځي کې شامل او په ۱۳۸۷ لمریز کال کې یادي لېسې څخه په لوړه درجه د (۹۹.۷٦٪) سلنې نمرو سره د فراغت سند ترلاسه کړ. په کال ۱۳۸۷ کې نوموړي د کانکور ازموینې له لارې د ننګرهار پوهنتون شرعیاتو پوهنځي ته لاره پیدا کړه او په ۱۳۹۲ لمریز کال په یادې پوهنځي کې یې خپلې لوړې زده کړې بشپړې کړې.

استاد ادیب د ماستر ي آزموینې له لارې په ۱۳۹۲ لمریز کال د ننګرهار پوهنتون د شرعیاتو پوهنځی د فقه او قانون څانګه کې ماستري دورې ته بریالی شو او خپله لومړۍ ماستري یې ۱۳۹۴ لمریز کال کې یاد پوهنتون څخه تر لاسه کړه.

استاد ادیب په خپل ځانګړي خدای ورکړې استعداد سره په اسلامي زده کړو کې لوی لاس لري او همدا رنګه د خطاطي او ښایسته لیک استعداد سره د استادي د کمال درجي ته رسیدلی دی. استاد ادیب خپل د بریالیتوب او پوهې ستر لامل د خپل ولس علماو، د لېسې او پوهنتون د

(c) ketabton.com: The Digital Library

استادانو اخلاص او هڅې، او په ځانګړي ډول د خپل لوی استاد او جید عالم مولوي سبز محمد رسولي (مولوي پنجشېري) د شاګردی مجالسه بولي، چې د نوموړي تر ښوونې او روزنې لاندې یې د قرآن العظیم الشان ترجمه او لنډ تفسیر زده کړې ترسره کړي.

استاد ادیب په ۱۳۸۲ کال کې کله چې د ښونځی زده کونکی وه د لویو لویو شاعرانو د کارنامو د مطالعې او شعري ذوق په لرولو سره شاعری ته مخه کړه چې اوس مهال په دوه ژبو(پښتو او دري)علمي او اخلاقي اشعار لیکي.

استاد ادیب په خپل قول سره چې د خوښې شاع ران یې پښتو ژبه کې عبدالرحمان بابا، حمزه بابا، ګل پاچا الفت او ملنګ جان، همدارنګه دري ژبه کې مولانا جلال الدین بلخی، مصلح الدین شیرازي، بیدل دهلوي او اقبال لاهوري دي.

استاد ادیب د ښوونځي دورې څخه تر پوهنتون او اوس مهاله په علمي ادبي او دعوتي فعالیتونو بوخت دی، چې بیلګې یې د ادیب فرهنګي کانون جوړښت، بغلان غږ مجله، شریعت مجله، فهم الاسلام مدرسې تاسیس ډول ډول فرهنګي او پوهنیز کنفراسونه، علمي او ادبي مجلسونو جوړونه او همدارنګه د ۳۴ دورو څخه د پاسه په بېلابېلو لکه خطاطي، اسلام پېژندنه او د بیان فن څانګو کې زده کونکي روزلي او فارغ کړي دي.

یاده دې وي چې استاد ادیب یو له تکړه او نوښتګرو لیکوالانو څخه شمېرل کېږي، چې تر دا مهال یې(۲۵)ټوکه لیکلي او ژباړلي کتابونه چاپ شوي او(۳۲) ټوکه کتابونه یې په بېلابېلو څانګو کې لیکلي چې لا تراوسه یې چاپ ته ندي سپارلي، که رب رضا وي ډېر ژر به یو په بل پسې له چاپه راووځي او دا بهیر به لا ګړندي او پیاوړي دوام مومي. نوموړی تر دې دمه د هېواد په مختلفو پوهنتونونو کې د استادی مقدسه دنده ترسره کړې او اوس مهال د (خانه نور او جهان) پوهنتونونو کې په تدریس بوخت دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاد ادیب د یو ځوان شاعر او لیکوال په توګه د اسلامي نظام اعاده، قیام او ساتنه يې تر ټولو لوړه هیله ده، څو مسلمانان د ملت څخه بهر او امت شي او د یو اسلامي سپېڅلي چتر لاندې ژوند وکړي.

حمد

بنــام ذات پــاک کبـــــریائـی   مــرا ازخاک ناچیزداد صــفـائی
خـــلاق این زمـین وآسمـانســت   به یکتائی وجودش هر زمانست
بود مــالک و قــادر هم توانــا   روف ورازق و اعلـــــــی ودانــا
زنیستی هست بنموداین خلائـق   به انسان انس داد و هم عــلائق
ندارد مثل ومانند بی نذیــراست   به کار بنده ها هردم خبیر است
به امر او شـــود هــر کار دنیـا   کـلام اوســــــت مرا به ز کیمیا

بود مشغول حمد او هـــر آنچــه
ز بحر و بر که مسئول ان بدانچه
برای رهنـــــمود انس هــم جان
فرستاد از نبیـــــــان و رسـولان
اساس جـــنت و دوزخ بنــا کرد
منافق و مسلمان را جــــــدا کرد
هدایت میشود آنــرا که خـواهـد
نخواهد چون ابو جهـــلان بماند
قلمها خشک شود وصفش نشاید
مگر یک بــاب علـــم او گشاید
ادیب قاصر بود از وصـف رحمان
فقــط اقرار نمـا ایمــان و ایمـان

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سپېڅـــلـی دې قـــرآن دی پاکه ربه

ضــرورت د هر انســـان دی پاکه ربه

دواړو کونو کې ډالۍ د نیکبختي دی

د باطـــــل او حق فرقان دی پاکه ربه

*****

په هرحال کې تل د علـــم طلبګار شه

دا د نفس له خواهشـــاتو نه بېزار شه

مخترع به درنه جوړ شي مکشـف شي

یو شـــرط ومنه له نن نه لاس پکار شه

*****

قـــــوي ذهن او دماغ نه حاصلېږي

چې ګناه ته څـــــوک هر کله روانېږي

تـــورې وربځـــــې د لمر رڼا فنـا کا

کـــله هم نور او ظلمت نه جمع کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیـد اسـد الله غـالب

سید اسدالله غالب فرزند سید جان (مبین) نوه سید عبدالمهیمِن در سال ۱۳٦۹ هـ. ش برج جوزا مکان کارته مامورین، ولسوالی بغلان مرکزی ولایت بغلان در یک خانواده اهل علم ، فرهنگ و معنوی متولد گردیده و متعلق به خانواده اطهر سادات میباشد.

غالب در سال ۱۳۷٦ هـ. ش وارد لیسه نوی بغلان گردید و در سال ۱۳۸۷ هـ. ش موفقانه دوره مکتب خویش را به اتمام رسانید، متعاقباً با سپری نموده امتحان کانکور در سال ۱۳۸۹ هـ.ش به پوهنځی ادبیات پوهنتون ولایت تخار راه یافت و در سال ۱۳۹۲ هـ. ش سند فراغت خویش را بدست آورد. همچنان نامبرده دروس شرعی و ادبی را نزد والد بزرگش که از جمله شاعران و فاضلان دوران خود فرا گرفته است.

غالب بدون مقدمه و زمینه به شاعری رو آورده و در سال ۱۳۸۳ هـ. ش زمانی که متعلم بود نخستین شعر زندگی اش را سراید و الحال در سبک غزل و آزاد شعر میسراید.

مرحوم خیرالدین ناله، سید محسن خاکی، حمیدجنون از جمله شاعران جوان و حافظ شیرازی ، سعدی شیرازی و مولانا جلاالدین محمد بلخی از جمله شاعران کلاسیک و دلخواه غالب میباشد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موصوف در انجمن های ادبی، و برگزاری محافل ادبی سهم بارز داشته تا اکنون چهار اثر ادبی ناچاپ دارد که عنقریب اقبال چاپ خواهند یافت.

آراستگی با زیور علم هم میهنان، و خدمت به خلق الله از آرزو های والای سید اسد الله غالب میباشد.

کلام

انبـــار غـــم ز خاطر ما شستشـــــو نشد
یک بار بر طـرف غمی بغض از گلـــو نشد
بیرنگ و رونق از دلی رنگـــین زمانـــه رفت
بیچاره دل که باخته یـــی رنگ و بـــو نشد
عشـــق آمـــدو کشید ز خاکم به خـاک زد
در ایـــــن مقـــام دبدبه یی آبـــرو نشد
چشم و زبان ببسته و دستـــم به بنـــد کرد
عقـــلم ربود و دغدغه یی جستـــجو نشد
گفتـا پـــذیر خـــوب و خرابـــم خراب شو
ما را زبـــان و مـــرحله یـــی گفتـــگو نشد
این عشق چیست؟کیست، بگوید به من چرا
کار عــــدو نـــموده و نامــش عـــدو نشد
بـــیچاره ام به چاره یی این دست انقـــلاب
جز جـــــور او که چیـــز دگـــر آرزو نشد

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

آه بـــر دل به در شـــهر تمـــــنا نرسید
شـــام ما را چه شد اینجا کـــه به فردا نرسید
بی خبـــر مانده ملکیم کـــه مهتاب آنجاست
چه خبــــر هاست در آنجا که دل آنــجا نرسید
صـــاحب زهـــد نا انیجاست بـــرو ای زاهد
هــوش دور است از آن خانـــه که صهبا نرسید
کوتــــه از بی خبری های مداوم حقـــــــا
دست تقـــوا ست که بـر دسته پـــروا نرسید
کس چه دانست در این شهر که هیچ امـــردگر
که بـه خـــاک در خلــو تگـــه بر نا نرسید
مستـــحق نیست مگر خانـــه خرابان یا رب
مـــوقع وصل چـــــرا دیـــده بینا نرسید
غالبــــا سخت خزان خورده نگر بـــاغ سخن
مگرات هیـــچ شبـــی شبنم معنـــــا نرسید

(c) ketabton.com: The Digital Library

احـمد جـاوید حـکیمی

احمد جاوید حکیمی فرزند عبدالحکیم نوه پاینده محمد در سال ۱۳٦۹هـ.ش برج قوس یوم دوشنبه در یک خانوادۀ متدین متعلق به فامیل حکیمی از عدم پا به هستی نهاد.

موصوف در سال ۱۳۷۸هـ.ش شامل لیسۀ نوي بغلان شد و در سال ۱۳۹۰هـ.ش از لیسۀ مذکور موفقانه فارغ گردید. حکیمی در سال ۱۳۸۹ هـ. ش آغاز به سرودن شعر کرد، درد وطن و علاقمندی شخصی اش را بزرگترین علل شاعری خویش میداند.

عبدالقهار عاصی، عفیف باختری، و سمیع حامد از شاعران جوان مورد علاقه وی، هکذا مولانای بلخ و بیدل دهلوی از شاعران مورد پسند در دوره کلاسیک احمد جاوید حکیمی میباشد.

از انجائیکه جاوید حکیمی شخص پرتلاش در عرصه ترقی فرهنگ به سطح زاده گاه خود پنداشته میشود از نعمت خوش ترنم نیز برخوردار است که به شهرتش افزوده است. حکیمی در فعالیت های ادبی و رسانه ئی نیز سهم برازنده دارد.

آرامی کشور و پیروزی اسلام از آرزو های والای حکیمی بوده، یکپارچگی و همدلی را از آرمان های بلند خود قلمداد میکند.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

طلاطـــم هـای امـــواج غـــرورت

کشد صد ها دلـــی را در حـــضورت

بپوشم واسکت، پــر بمـــب دریغـــا

کفن پوشم که تا گـــردد ســـرورت

من و دیـــوانه گـــی و هر بیـــــابان

تو مست هستـی این عمرم قصورت

حـــــکیمی را گریستن پیشه داد آن

کلام خشـــــک و تلخ و تیز و شورت

مه و خورشیـــــد، هفت باب بهشتی

خجل پیـــــش دو چشـــــم فلکلورت

ربوده ایـــــن و آن زنــــــده گی ام

دو پلک ناگـــــهانی چـــــــکه چورت

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

دنیـای عجیب بـــود، در پیــچ و خـــم انگور

در حـــین سفر دیـــدم صـــد ها ورقــی منظور

نـــی سردی و نی گـرمـی یک بــزم عروسانه

یــک محفل و پاکوبـی مضمون همـــه معمور

نی ابر هوا خیره نــی دامــــــن کــس چیره

هر که به هیاهو مست، رقصان عجبا مسـرور

سه ساقی و بی حــد جام کار همـه در اتمام

بر دوش حکیمی جــام عطر کفنـــش کافور

این زایه چـــرا حی شد این میوه چرا می شد

در خانه یی تار و سرد در خون تپیدن مجبور

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـاصـر سـروري

ناصر سروري د محمد عثمان زوی د حاجی عبدالرحیم لمسی په ۱۳۷۱ لمریز کال د بغلان ولایت یو دینداره او علم دوسته کورنۍ کې له عدم څخه د هستۍ پر ځمکه پښه کېښوه .

سروري د اووه کالو وه چې د بغلان ولایت نوي بغلان عالي لېسه کې شامل شو او په ۱۳۹۱لمریز کال کې د یاد ښونځي څخه په لوړه درجه فراغت سند واخیست. وروسته د بغلان ولایت انستیټوت د حسابداري په څانگه کې خپلې نیمه لوړې زده کړې بشپړې کړې. ژوند شته ناخوالو یې وطن کې د پایښت بخت ورنکړ او پردېسي یې ور په برخه کړه چې اوس مهال له اوو غرونو او سمندرونو هاخوا د فرانسې هېواد کې د جلا وطنۍ شپې او ورځې تېروي.

ماشومتوب څخه یې شعري ذوق، سولې او د مینې تنده، سروري شاعري ته اړ کړ او په ۱۳۸۷لمریز کال کې یې خپل لومړی شعر د کاغذ پر مخ ولیکه.

د غزل په فورم ښایسته کلام سروري د شهرت ستوري لا ځلانده کړي، د کلاسیکه دورې واړه شاعران یې د خوښې او حساب شاعران بولي.

نوموړي خپل ټاټوبي کې تل ادبي خوځښتونو او بهیرونو کې رغنده ونډه اخیستې، ناصر سروري درې چاپ شوي آثار لري، او غواړي د ژوند شعري کلام یې د دېوان په توگه راونغاړي.

سروري د مینې، سولې او زده کړې تږی دی، چې ټوله شاعري په همدغه ستر او مقدس آرمان را څرخېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

ژوند زما ګــــلزار کړه وايي سمه ده
ما خمار خــمار کړه وايـــي سمه ده
ما نور د تيـــارو نه لــــرې لرې کړه
شپه راته سهــار کړه وايي سمــه ده
زه ورته له مـــينې داســــې وايـمه
ځـان راته په قــار کړه وايي سمه ده
زه به دې هــم ټـول عمر نازونه وړم
ما د غــاړې هـار کړه وايي سمه ده
پرېـږده چې ټــول عمر درته ګورمه
لږ شانتې سينګار کړه وايي سمه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

کتــابونه وېـــــشل کېږي قلمـــــونه وېشل کېږي

نــفرتونه قتل کېــږي چې ګلـــونه وېشل کـــېږي

ددې چــم ملا ته ګوره تعويـــذونه هر وخـــت ليکي

ددې چــم ملا د لاس تــول تعـــويذونه وېشل کېږي

دلته څوک دي چې ورک شوي هرې خواکيږي پوښتنه

دغه نوم چې رايادېـــــږي تصــــويرونه وېشل کېږي

دا زما مـــــاشوم زړګــی خـــو په خبرو نه پوهېږي

زما زړه نه ټول وجـود ته ستـــا يادونه وېشـــل کېږي

دې سپرلي سپرلي موسم کې ښکلا ګانې يو په سل شي

په دې دښـتو او په غــرو کې دا رنګــونه وېشل کېږي

زه بــاور لـــــرم ناصـره دا هـــېواد به ابــادېـــږي

بيا به خـــامخا ناصــــره الغتـــــونه وېـــشل کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

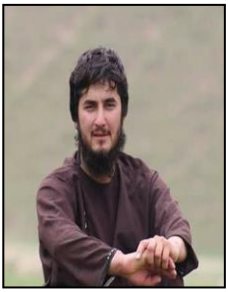

عـبدالمـتین شـورش

عبدالمتین شورش فرزند محمد عوض در سال ۱۳۷۳ خورشیدی در شهر کراچی کشور پاکستان در یک خانواده دیندوست متولد گردیده.

شورش در سال ۱۳۸۲ خورشیدی وارد لیسه عالی مرکز بغلان شده و در سال ۱۳۹۳ خورشیدی از لیسه مذکور موفقانه فارغ گردید. نامبرده با سپری نمودن آزمون کانکور به پوهنځی زبان و ادبیات دری پوهنتون ولایت بغلان راه یافت که فعلاً سرگرم فراگیری علوم ادبي در این بخش میباشد.

شورش با علاقه که نسبت به ادبیات و شعر دارد در فعالیت های ادبی و همایش های فرهنگی اشتراک میورزد و خود نیز در قالب غزل و دو بیتی شعر میسراید. حافظ شیرازی و مولانا جلال الدین محمد بلخی از شاعران کلاسیک همچنان کاوه جبران، فاضل نظری و شریف سعیدی از شعرا نسل جوان از جمله شاعران مورد پسند شورش است.

آزادی فکری اسلامی، آرامی کشور و آبیاری قلوب جوانان مسلمان به عقاید مقدس اسلامی از آرزو های بزرگ عبدالمتین شورش میباشد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

انگار فرصــت است که ایمان بیاورید

از دوش خستــه اسلــحه پایان بیاورید

آتش زدیـــد جنــــگل انــــبوه را کمی

مقدار زره قطـــره ای بـــــاران بیاورید

بـــرنونهال هـــای که اصـلا برهنه اند

ازباغ و برگ فیض و بهـــــاران بیاورید

ای باد ها تحمــل خاموشـــی تا چه حد

شور آفریده شـــورش وطوفـــان بیاورید

آنقدر خسته کن شده دنیا از این به بعد

بر ایــن قتـــال نقطـــه پایـــان بیاورید

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

در پـــیش من نشتـــه و گیتــار می زنی
با پنـــجه های خسته و بیـــــمار می زنی
در فکر تو که خاطـــــر من شاد می شود
قمچین به روی زخـم جریــــدار می زنی
در جمع سردمان خواص با کـــدام چشم
لاف جـــوان مـــرد و ایثــــار می زنی
ای مــرگ! نـعش خـــیس مرا تا کجا بگو
بر روی شـــانه های خـــودم بار می زنی
نستالینم! ضمیر تو خون خواریست و بس
روح مـــرا به پیکــــر مـــن دار می زنی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـورګـل انـدړوال

نورګل اندړوال د عبدالمنان اندړوال زوی او د فضل الحق اندړوال لمسی دی چې د ۱۳۷۴ لمريز کال د بغلان ولايت د مرکزي بغلان ولسوالۍ د خواجه خان بابا په يوه فرهنګي او ديندراه کورنۍ کې نړۍ ته سترګې غړولي.
اندړوال په ۱۳۹۰ لمريز کال کې د مرکزي بغلان له عالي لېسې څخه فارغ او خپلې نيمه لوړې زده کړې يې د مرکزي بغلان انسټيټوت د ادارې او مديريت په څانګه کې بشپړې او په ۱۳۹۱ لمريز کال کې ترې فارغ شو .

اندړوال د اقتصادي ستونزو د مخ کېدو سره سره په ۱۳۹۶لمريز کال کې تر خورا زيات ځنډ وروسته يو وار بيا د کانکور آزموينه ورکړه او د خپلې خوښې پوهنځي (د ژبو او ادبياتو پوهنځي پښتو څانګې) ته بريالی شو او اوس هلته په زده کړو بوخت دی.

اندړوال په ۱۳۸۹ لمريز کال کې شعر ليکلو ته مخه کړې او شاعرۍ ته د مخې کېدو لامل يې اندړوال د زمانې د تاړاک او ورسره د مبارزې تر څنګ په هېواد او ټولنو کې ستونزې ، نادودې او شته بدبختۍ په ګوته کوي چې رنځ ترې وړی او اړ شو، ترڅو خپل احساسات د قلم په څوکه منظوم کړي او دغه درد ته انعکاس ورکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندړوال ډېر شعرونه د غزل په فورم کې دي او په پخوانیو شاعرانو کې یې د خوشحال خان خټک او حمزه بابا او په اوسنیو شاعرانو کې یې د عبدالستار سعادت او شهنواز باقر شاعري خوښه ده.

نورګل اندړوال خپل ټاټوبي ګڼو ادبي خوځښتونو او فرهنګي غونډو کې رغنده ونډه اخلي او د ادب پالو په کتار کې ولاړ دی، تردې دمه د نورګل اندړوال یوه شعري ټولګه (د کلي ژوند) په نوم چاپ او تر لوستونکو رسیدلي.

د اندړوال ستر آرمان په هېواد کې جګړې حل او د پښتو ژبې د بډایه والې تر څنګ دفتري کېدل دي.

پیغام یې نوي نسل ته دادی چې خپلې ژبې او فرهنګ ته د کار تر څنګ ګڼ ادبي او هنري اثار له نورو ژبو راوژباړي تر څنګ پښتو ژبه لکه نورې ژبې بډایه شي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

چې ترمو اوښکو مــې په هر حــال کې يــاري کړې ده
د عشق حـــرم کــې مې د خپل زړه بنده ګي کړې ده
لېونی هــڅه نـوره څنـــګه وي په نـــيت د وصـــال
په خوب او خيال کې مې ستا هر وخت ريباري کړې ده
ښکاري چې روح لــه تانـــه نه وړي هــيڅ د مرګ ملکې
کنـــه څو ځـــلې مــا پــه تــا انتـــحاري کـــــړې ده
غېـــږ کې مې ونېــسه مـــړ کېـــږم بې د عــشق له نمه
ما لکه ژبـــه پـه خولـــګـــی کې زنـــــده ګي کړې ده
شيخي منـمه پـه مستـــــــي کـــې د ژونــــد برم سره
کنه کعبه کــې خو هر چا مســلمـــــاني کــــــړې ده
چې مست، خمـــــار او له شور ډک ګرځم د مينې مين
لکه پېزوان مې په ســـــرو مينه کې خانـــي کړې ده
هاغـه به اوس هم ليکـــــــي لاس باندې نامـــه د نورو
خو انـــــدړوال يې په نوم لاهـــم شاعـــري کړې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

بې حد ظـــلم ستــم دې په زړه مات کړم زمانې

حالاتو تـــه دې پاتې جوړ مـېرات کړم زمــــانې

د ژوند په کړلـــيچو کې د بـــريا تر بـريده تلمه

ناکام دې د وختــونو په خپـل ذات کـــړم زمانې

بې څکه مې څه غــواړي او يــو څه ځي رانه لرې

هېواد ته دې تـــور زهـــر بل ته شات کړم زمانې

زما د سپېڅلتـــــيا او تقـــدس حـــد ته خو ګوره

په خاوره د يهود ژوند د جومـــات کړم زمانـــې

په موټې موټې خاوره ددې مـلک له سره تېر شوم

شهېد دې د ښـــارو د چـــــم وفات کړم زمانې

راتــويه شومه اوښـــکه وم د مــخ له آســـمانونو

لېـــدو تــه دې د څـو مينو قـــات کړم زمـانې

چې هر سړی تر وسي راکې خــپلې ګټې ګــــوري

په شــان دې د ټاکنـــو ستر پســـات کړم زمانې

خـــوړو د خـــواخوږيو ســـره تلـم پيوند کېدمه

راجـــــوړ شومـــه غزل ټول خيـــالات کړم زمانې

راځــي چې ټـــول مې لولـي اندړواله سم په مينه

زه کـور د پوهـــي فـــکر ادبيـــات کړم زمــــانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالمبین صافی

عبدالمبین صافی د الحاج غلام محمد زوی او د ملا محسن لمسی په ۱۳۷۵ لمریز کال بغلان ولایت، مرکزي بغلان د قاضي کلي په یوه دینداره او مجاهده کورنۍ کې سترگی فاني نړۍ ته غړولي دي.

نوموړی په ۱۳۸۰ لمریز کال د خواجه خان بابا منځني ښوونځۍ کې خپلې لومړنۍ زده کړې پیل او په ۱۳۹۱ لمریز کال کې د سمنگانو ولایت ائینچې ښونځۍ څخه فارغ شو.

صافي د کانکور آزموینې له لارې د سمنگانو پوهنتون کرهنۍ پوهنځۍ ته لار پیدا کړه او په ۱۳۹۵ لمریز کال کې یې له دغه پوهنځۍ څخه د لوړو زده کړو فراغت پاڼه ترلاسه کړه.

په کال ۱۳۹۴ لمریز کې ادب او شعر سره بې ساري علاقې دې ته اړ کړ ترڅو خپله هم شعر ولیکي او د شعر په ژانر کې اخلاقي اشعار لیکي.

کلاسیکه دوره کې یې رحمان بابا، حافظ شېرازی او په معاصره دوره کې شهنواز باقر، مطیع الله تراب، بخت زاده دانش او عبدالله تنها یې د خوښې شاعران دي.

ادبي خوځښتونو او فرهنگي غونډو کې رغنده برخه اخلي او خپل ټاټوبي کې د ادب پاله ځوانانو څخه شمېرل کېږي، لا تر اوسه دوه ناچاپ شوې اثرونه (د ډېوې رڼا او ورک اتلان) او ورسره پښتو ژبې ته کتابونو ژباړې هم لری چې نږدې موده کې به چاپ ته وسپارل شي. آزاد افغانستان کې سوله،

(c) ketabton.com: The Digital Library

آرامي او اسلامي نظام يې ستر آرمان، خپل ټاټوبي او هېواد کې ځوان نسل په ادبي او فرهنگي جامو کې رانغښتل يې لويه هيله ده.

کلام

گله ته چې پــروا کـــوې د خلـــکو
زنده گي به په رضـــا کوې د خلــکو
د خيال حلقه دې ځان سره سمبال کا
په سر کې چې سودا کوې د خـــلـکو
مخـــتگ کېسه بيا هسې معمـــا ده
پـــه لاره کې نِدا کـــــوې د خــــلکو
د غـــزل توري دې اور ته ورپســـې کا
چې پــه مدحَ کې صبا کوې د خــلکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

یو څوک زما یادېږي په یو چا پســــــې خـفه یم
په خپل ځان کې ورک شوی په سبا پسې خـفه یم
سترګو کنج نه مې بهېـږي بد الفاظو نرۍ اوښکې
رومـال پسې ګرځيـــږمه په تا پســـې خفه یم
نـشه یمــه په خـــوا دې ســرابــونو روان شوی
په نشـــت منـــزل کې ګرځـمه آشنا پسی خفه یم
نیـــمګړی پاتــې شـــوی مکمـــل نه یم له هجره
یو زړه مې راسره ده خـپـلې ســاه پســی خفه یم
آهـــونو په سخـــتۍ کې زمـــا روح دی آزار کړی
په ښــــار د درمـــلو کې دعا پســــې خـــفه یم
ګیلې مې دې تقـــدیر له تانه هېڅ نکـړم زړګـیه
انقــلاب د غـــټو ستـــرګو معـــما پســی خفـه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

رحمت الله قریشی

رحمت الله قریشی فرزند عبدالعزیز قریشی، در سال ۱۳۷٦ هـ.ش در یک خانوادهٔ علم دوست در قریهٔ امام قتیبه (رح) بغلان مرکزی متولد گردیده.

قریشی در سال ۱۳۸۴هـ.ش مکتب را آغاز و در سال ۱۳۹٦هـ. ش در لیسه عالی بغلان مرکزی به اتمام رسانید. بعد از سپری نمودن آزمون کانکور به پوهنځی زراعت ولایت بغلان راه یافت. و در حال حاضر مصروف فراگیری دروس در رشته مذکور میباشد.

موصوف نظر به عشق و علاقه که با فرهنگ و ادب داشت، در سال ۱۳۹۰ آغاز به شاعری کرد، در قالب های غزل، رباعی، و دوبیتی شعر می سراید.

قریشی در سطح بغلان مرکزی در انجمن های ادبی و همایش های فرهنگی اشتراک می ورزد، نامبرده اثر مجموعه شعری اش را بنام (یک پرنده در قفس) به چاپ رسانیده است.

مولانا، رحمان بابا از شاعران کلاسیک مورد پسند قریشی بوده، صلح و امنیت سراسری در کشور و رو آوردن جوانان به دروس از آرزو های بزرگ رحمت الله قریشی میباشد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

بی شـکایت میروم ای یار دیگر نیستــم
عـاشق پاره یخن انگـــار دیـگر نیستــم
پنجره هم شاهد حــال از سـرود اشـــکها
پا بــه پای صوت یک گیتـــار دیگر نیستم
نعـره ها سر میدهم تا پشـت بام تان عزیز
جـز فدای وصلت دیـــدار دیگـــر نیستم
دامن اشکم خرامان می سرود این کوچه را
لایق ایــن خیزش اشـــعار دیگر نیـــستم

***

در خون خود هــزار تپیدم نیامـــدی
آخر به حال مرگ رســیدم نیامـــدی
آمد نسیم و گفت نیـــاید نــــگار تو
هر چی که گفت و من نشنیدم نیامدی
شب تا سحر به یاد رخت گریه مــیکنم
از هجر تو چه ها که ندیدم نیامـــدی
کندم امید خویش ز اقـــوال دیــگران
در گوشه ای نشسته رمیـــدم نیامــدی

(c) ketabton.com: The Digital Library

عـبدالقیوم طـاهـری

عبدالقیوم طاهری فرزند عبدالغیور نیازبیک و نوه محمد طاهر بوده، وی در سال ۱۳۷٦خورشیدی در ولایت بغلان متولد گردیده.

طاهری در سال ۱۳۸۳خورشیدی وارد لیسه نوی بغلان مرکزی گردید، در سال ۱۳۹۳خورشیدی موفقانه از لیسه مذکور فارغ شد.

نامبرده در سال ۱۳۹۴ خورشیدی غرض تحصیلات عالی وارد پوهنځی طب پوهنتون خصوصی ترکستان شد، و تا اینک به ادامه یی تحصیلات خویش می پردازد.

احساس، خیال و عشق وی سبب شد که در سال ۱۳۹۳خورشیدی به شاعری رو بیاورد. وی به سبک شعری معاصر شعر می سراید.

مولانا جلال الدین محمد بلخی، حافظ، بیدل، وحشی بافقی از شاعران دوره یی کلاسیک، رضا محمدی، عبدالسمیع حامد،عاطف کابلیان، اسحاق ساقبی از جمله شاعران جوان مورد علاقه یی طاهری میباشد.

طاهری در همایش و انجمن های ادبی سهم فعال داشته و خواهان ترقی فرهنگ و ادب میباشد. تا الحال دو اثر چاپی‌دارد.

شاعر و نویسندۀ بودن مطرح در سطح کشور و جهان از آرزو های بزرگ و ایجاد انجمن ها و جشنواره های ادبی در سطح افغانستان از آرزو عبدالقیوم طاهری میباشد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

مادر نشد بـــرای شـــب ات نان بیاورم

یا که به رنـــج و درد تو پـــــایان بیاورم

در شهر کفــــش پای خودم را فروختم

تا چـــادرت برای زمستــــــان بیاورم

هر صبح کوچه ها به سرم خنده می کند

وقتی که شـــام را به تو حیـــران بیاورم

هرگز نشد شبـــی به حضورت سخن زنم

یا بر لبان خشــک تو مـــــن جان بیاورم

مادر خلاصه هیچ نــــشد مزد دست من

تا دسته ی ز سنبـــل و ریحـــان بیاورم

حالا مــــرا ببخش دگــر چاره ام نبـــود

رفتـــــم دوای درد پریشـــــان بیاورم

رفتـــم به قســـم روز اول از همــه جهان

یک کشوری بنـــام خراســـــان بیاورم

پسوند کافری همــه ناحق به مـــن زدند

رفتـــم که تا نشانه ی ایمان بیـــــاورم

دیدم که هیچ کس به غم من نـــبود غم

ایـــــنجا نشد که طلعت انسان بـــیاورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

این زندگی فقط غزلـــــــی روی باد بود

در کوچه های دل که شـــبی اعتماد بود

غیر از غمش که هیچ نـــدارد به من روا

نفرین به این دلی که همـــیشه نماد بود

تنها شبی عبور نکـــــــــردی ازین دیار

دستم به ماشه در دو رخ امـــــتداد بود

می خواستم اگر به کسـی حرف می زدم

این جا نفر به مثل شـــــــما ها زیاد بود

هر صبح زود می آمدم شـــــهر پیش تو

بـــــر بوی دامن ات که مرا اعـــتیاد بود

(c) ketabton.com: The Digital Library

فضل الرحمن سیرت

فضل الرحمن سیرت د محمد ظریف زوی د میرزا میر لمسی دی، په ۱۳۷٦ لمریز کال کې د پاکستان هېواد کراچۍ ښار سهراب ګوټ سیمه کې زېږېدلی، چې د علېزیو قوم پورې تړاو لري، اوس مهال د بغلان ولایت ډنډ شهاب الدین سیمه کې مېشت دی.

نوموړی په ۱۳۸۱ لمریز کال کې لومړني زده کړې د تور شهید منځنۍ ښوونځي کې پیل او په ۱۳۹۳ لمریز کال یې د کریم شهید لېسه کې خپله ښوونځی دوره بشپړه کړه.

سیرت په ۱۳۹۴ لمریز کال کې یې بغلان پوهنتون د ادبیاتو او بشري علومو پوهنځي ته لار پیدا کړه، او په کال ۱۳۹۷ لمریز کې لوړې زده کړې ددغه پوهنځي د پښتو ژبې او ادب په څانګه کې پای ته ورسولې.

د ښونځۍ مهاله یې د شعر سره ذوق لاره؛ خو د مینې ټال کې ځنګېدلو یې اړ کړ چې شاعرۍ ته مخه کړې او په کال ۱۳۹۲ لمریز کې یې خپل لومړی شعر ولیکه. سیرت غزل په فورم کې شاعري کوي. لا تر اوسه کوم چاپي اثر نلري؛ خو یو اثر یې چاپ ته د جوګه کېدو په حال ده.

پښتو ادب کې یې ټول شاعران خوښ دي؛ خو کاظم خان شیدا، او پیر محمد کاروان یې تر ټولو د خوښې شاعران بولي.

سیرت په ادبي خوځښتونو او بهیرنو کې تل رغنده برخه اخلي، عصري ټکنالوژۍ څخه د ځوانانو سمه ګټه اخیستنه یې ځوان نسل ته پیغام ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

د زړه د سهــــــارونو گل غوټــۍ وه لړې لاړه
د پرخې خاموشۍ کې ليونـــــۍ وه لړې لاړه

د روح دې اهتـــزاز هرې نڅـا کې گډېدله
پرهر پرهر وجود کې مې سلگـۍ وه لړې لاړه

د حســن په گرېوان کې سمنـدر څپې وهلې
د سترگو په صحرا کې يې ږلــۍ وه لړې لاړه

همدغه يې ويل چې ياره ستا هېرول گران دي
شېبه شېبــه يارۍ کې بغلانـــۍ وه لړې لاړه

سيـــرت ورته د مينې کربــلا يوه نغمه کړه
د زړه په دهلېزو کې مې جنـــۍ وه لړې لاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

يواځې نه يمه خپل ځان کې مې بل ځــــان لېدلی
بی خوده گـــــرځم ستا لېدو کې مې تـاوان لېدلی
د زړه خېمه مې ستا د شونډو غوړپ ويـــجاړه کړله
په هر يو غوړپ مې د غزل غوندې جـــانان لېدلی
لکه د ســــــولې تږی گرځـــــم تاپســـې در په در
دغه آرمان کې مې د هـــر افغان ارمـــــان لېدلی
ومـــــــه روان يو لاروي راتــــــه اواز وکــــړلو
د ســولې تږيه! ما د سولـــــې لوی کاروان لېدلی
يوه شـــــاعره راته خيـــال کې غزلونه ليــــکي
په هر غـــزل کې مې د خپل زړگې درمـان لېدلی
د زړه جهيـــــل کې مې د مينې کلـــيسا جوړوي
ما په چـــــونغر کې د الفت يو ثنا خـــوان لېدلی
سيرت بې وسه دی څه نه وايي تيـــــارو کې اوسي
د تېر شوې وخت کې خپل ژوندون مې وران لېدلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمیع الله دولت زی

سمیع الله دولت زی د نور احمد زوی د ګل علم لمسی په ۱۳۷۷لمریز کال کې د بغلان ولایت مرکزي بغلان ښار کې زېږېدلی دی، چې د دولت زیو علي شېرخېل کورنۍ پورې تړاو لري.
دولت زی په ۱۳۸۲ لمریز کال کې د مرکزي بغلان عالی لیسه کې شامل او په کال ۱۳۹۴ لمریز کې یې له یادې لیسې څخه د فراغت سند تر لاسه کړ.
په ۱۳۹۴لمریز کال کې د کانکور آزموینې له لارې د کندهار ولایت د ژبو او ادبیاتو پوهنځي ته بریالی شو چې اوس مهال یاد پوهنځۍ کې زده کړې ترسره کوي.
په کال ۱۳۹۳ لمریز کې یې شاعري پیل کړې او د غزل په فورم کې شعر لیکي.
پخوانیو شاعرانو کې عبدالحمید مومند او په معاصره شاعرانو کې یې عبدالباري جهاني د خوښې شاعران دي.
دولت زی ادبي خوځښتونه کې ونډه اخلي او پخپله د ادبي ځانګو کارکونکی ده او همدارنګه ځینو ویب سایټو کې لیکوالي هم کوي.
د ځوان نسل احساسات او ذهني ادراک راویښول او همدارنګه هغوی کې د مسؤلیتونو ځواک راژوندي کول یې ستره هیله ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

ته وایې پیـــسې دې وي د تورې تورې شړنــګ دې وي

زه وایم قلــــــم دې وي د وچې ډوډۍ ټــــنګ دې وي

ته وایې محــتاج دې وي په هر کلي کې جنــګ دې وي

زه وایم مینه دې وي شور دې وي غورځنـــــګ دې وي

ته وایی ټوپک دې وي ټوپک په خوله کې کړنګ دې وي

زه وایم چې سـوله دې وي ژوند دې وي پالنګ دې وي

ته وایې چــــې شـمعې ســـره شاوخوا رڼــــا دې وي

زه وایم چې ګـــل دې وي بـــورا دې وي پتنګ دې وي

ته وایې چې خان دې وي غریب دې وي نیرنګ دې وي

زه وایم چې ټول دې ســــره ورونه په یو رنـــګ دې وي

ته وایې ختګر دې وي دهـقان دې وي کولنـــګ دې وي

زه وایـــم سمــــــبع دې وي دده د قلم رنــګ دې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

کور په کور زړګی پرهر درپســـې ګرځم
له پخوا نه اوس بهتر در پســـــې ګرځم
زما زړه پیــــوندول څه آسانـــه نه دي
خو بیا هم اوتر اوتــــر درپســـــې ګرځم
تور نقاب له مخـــــې لــــرې کړه ظالمې
لالهانده په سحــــــر درپســــــې ګرځم
زه اوس هم ستا د بشر د لېــــــــدو تږی
په بازار لکه سوالګر درپســــې ګـــــرځم
دا زمونږ کلـــي کې ولې غوغا نشـــــته
خاموشۍ کې مــرور درپسې ګرځـــــم
نن راته داســې په نازکو شــــونډو وویـل
یاره دولتزیه تر محشر درپسې ګرځـــم

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالوهاب مومند

عبدالوهاب مومند د معلم عبدالجبار مومند زوی او د عبدالستار مومند لمسی دی، چې په ۱۳۷۹ لمریز کال د بغلان ولایت مرکزي بغلان معلم شعبان کلي په یوه علم دوسته کورنۍ کې فاني نړۍ ته سترګې پرانیستي دي.

نوموړی په کال ۱۳۸۴ لمریز د مرکزي بغلان عالي لیسه کې شامل او په ۱۳۹۶ لمریز کال کې له دغه ښوونځۍ څخه فارغ شو.

د کانکور آزموینې له لارې یې په ۱۳۹۷ لمریز کال کې خپل د خوښې پوهنځي (د ژبو او ادبیاتو پوهنځی، پښتو څانګی) ته بریالی شو او اوسمهال دغه پوهنځي کې خپلې لوړې زده کړې ترسره کوي.

د ادب سره مینه او ژور تړاو اړ کړ چې په ۱۳۹۵ لمریز کال کې شاعري ته مخه کړي او د غزل په ژانر کې له نازک خیال سره په کم عمر اوچت غزلونه ولیکي.

رحمان بابا د کلاسیک دورې او حمزه شینواری، بخت زاده دانش، مفتون او شاهنواز باقر یې د معاصرې دورې د خوښې شاعران دي. ادبي خوځښتونو او مشاعرو کې تل رغنده ونډه اخلي او په سر کې ادب پال خیال لري. لا تراوسه یو ناچاپ لیکلی ناول لري، چې نږدې موده کې به چاپ ته وسپارل شي.

هېواد کې سوله، او د خپلو نیمګړو موخو ته رسېدل یې تر ټول لوی آرمان دی. ځوان نسل کې د فرهنګ او ادب پیاوړتیا یې ستره هیله ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

مظلوم ولس ته سپر يم زه به مرم که پاتې کېږم
جانان پسې اوتـــر يم زه به مــرم که پاتې کېږم
وليان او مقتديان هم د ځيــــنو ځيني ښـه دي
فرعون څخه بهتــر يم زه به مــرم که پاتې کېږم
د شمعې له اور وړانګو نه ســوزځېږم وېلې کېږم
بيا هم پسې سحـــر يم زه به مــرم که پاتې کېږم
زما د خيال جامـــې خو په رنـــګونو ګنـډل شوي
د مينې دې سوالګر يم زه به مرم که پـــاتې کېږم
د سپينې سولې مړ يم لږ باور وکړه مــــــــومنده!
د سولې کبوتــــر يم زه بـه مـــرم که پاتــې کېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زه ستـــا د تورو زلفــــــو تسلل ته رســېدم
بس ورک غوندې لاروی ومـــه منزل ته رسېدم
د خیال په مړوندو مې خپل سر په کاڼي کېښود
ویده په تـــــوره خونـــه وم ګوګـل ته رسېدم
ملنګ غوندې سړی وم خپـــل روزګار مې چلوه
د ټکندې غـــــرمې سېـــزلي جـــل ته رسېدم
رباب کې شـــور نغمه وایـــم همداسـې رباعي
کتل مې ښکلي مـــخ ته شـــوخ غزل ته رسېدم
مـومنــــــده د ګلونو په ښـــار زلـــــفو کې د بڼ
په لاس کې مې چارګل و ستـــا اوربل ته رسېدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

عـاشـق الله جـلال زوی

عاشق الله جلال زوی د جلال الدین زوی د عبدالدیان لمسی دی، په ۱۳۷۹ لمریز کال کې د بغلان ولایت مرکز د ټغرو کلي په یوه دینداره کورنۍ کې زېږېدلی دی.

عاشق الله جلال زوی چې په ادبي ملگرو کې د جلال زوی په نوم یادیږي لومړنۍ زده کړې یې خپل پلرني ټاټوبي چشمه شېر د عمرخېلو منځني ښونځۍ کې پیل کړي او اوس مهال د سیدجمال الدین افغان لېسه کې خپلې پاتې زده کړې بشپړوي.

ادب او اشعارو سره شوق اړ کړ چې شاعرۍ ته مخه کړي. چې په ۱۳۹۴لمریز کال کې یې خپل لومړی شعر ولیکه، او همدارنگه د غزل په فورم کې ښایسته او نازک خیاله شاعري کوي.

شاهنواز باقر او عبدالباسط کلیوال یې د خوښې شاعران دي.

جلال زوی د کم عمر سره لوړ خیال لري، تل ادبي خوځښتونو او مشاعرو کې ونډه اخلي، چې د لرې پرتې سیمې چشمه شیر څخه بغلان ولایت ادبي بنډارنو او مشاعرو کې گډون کوي.

لوړې زده کړې بشپړول، هېواد ته د خدمت جوگه کېدل او د خپل نیمگړې هیلو ته رسېدل یې ستر آرمان دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام

ترمنــې اوښـکې مې په مخ بانـــدې بهېږي خدايه
په کـــور مـــو هره ورځ بمونـــه راورېږي خدايه
دلتـه وحشت بيخې ډېر شوي دې مـــالت کې کنه
ميندې او خويندې مو جلا جــــلا ژړېــږي خدايه
د يتيم اوښکې خو په دې ښار کې هېــڅ ونه دريدې
پلار جان يې نشته نور، د هېچا نه خوښـــيږي خدايه
د زړه آرمـــــان مې پـــوره شوی که نيـــمګړی پاتې
په وطن ســوله شـــوه ډېـــوې يې رابلـــېږي خدايه
څه ښکلـــي ښـــکاري افغانــــــان واړه په يو مټ
تور سور شيـن بيرغ په لوړ چنار باندې رپېږي خدايه
دغه پـــاکه خــــاوره کې غلا او غاصـبين ډېر شوي
د يو غـــريب د يو يتيم حق خــــوړل کـــېږي خدايه
جـــلال زوی به خپله وينـــــــــه ډالۍ کې ورکوي
که مـــې وطـــن زما په تـــن بانـــدې رغېږي خدايه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

په ګرمو اوښکو يې د مينې تـــباهي جوړه کړه
په ياد د ښکلو مې جانانه زنـــده ګي جوړه کړه
جرګې ورلېږمه خو پلار مـــغرور يې نه قبلوي
دا لا خبر نه وه ما آسمـان کې ريباري جوړه کړه
زه لا ژوندې ومه مړ نه ومـــه لا ژوند مې کاوه
دا بې وفا شوله له بل سره يې يـــاري جوړه کړه
د غم سندرو يې له پيل څخه خوندونه اخيستل
رقيبان خوښ دي په ما يې ښـــادي جوړه کړه
ظالمه مور دې درته مړه شه چې بې غمه شو نو
ديدن خو بند شو له ليلا يې زنـــداني جوړه کړه
ته لا تر اوســـه بېـسواد يې جلال زويـــه ياره
له تا خو ښه شوه په انډيا کې ماستري جوړه کړه

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library